

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Nytaarsgave for Damer

Bindbetegnelse | Volume Statement:

1792

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : S. Poulsens Forlag, [1792]-1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

12.-53-8° DA Boks

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

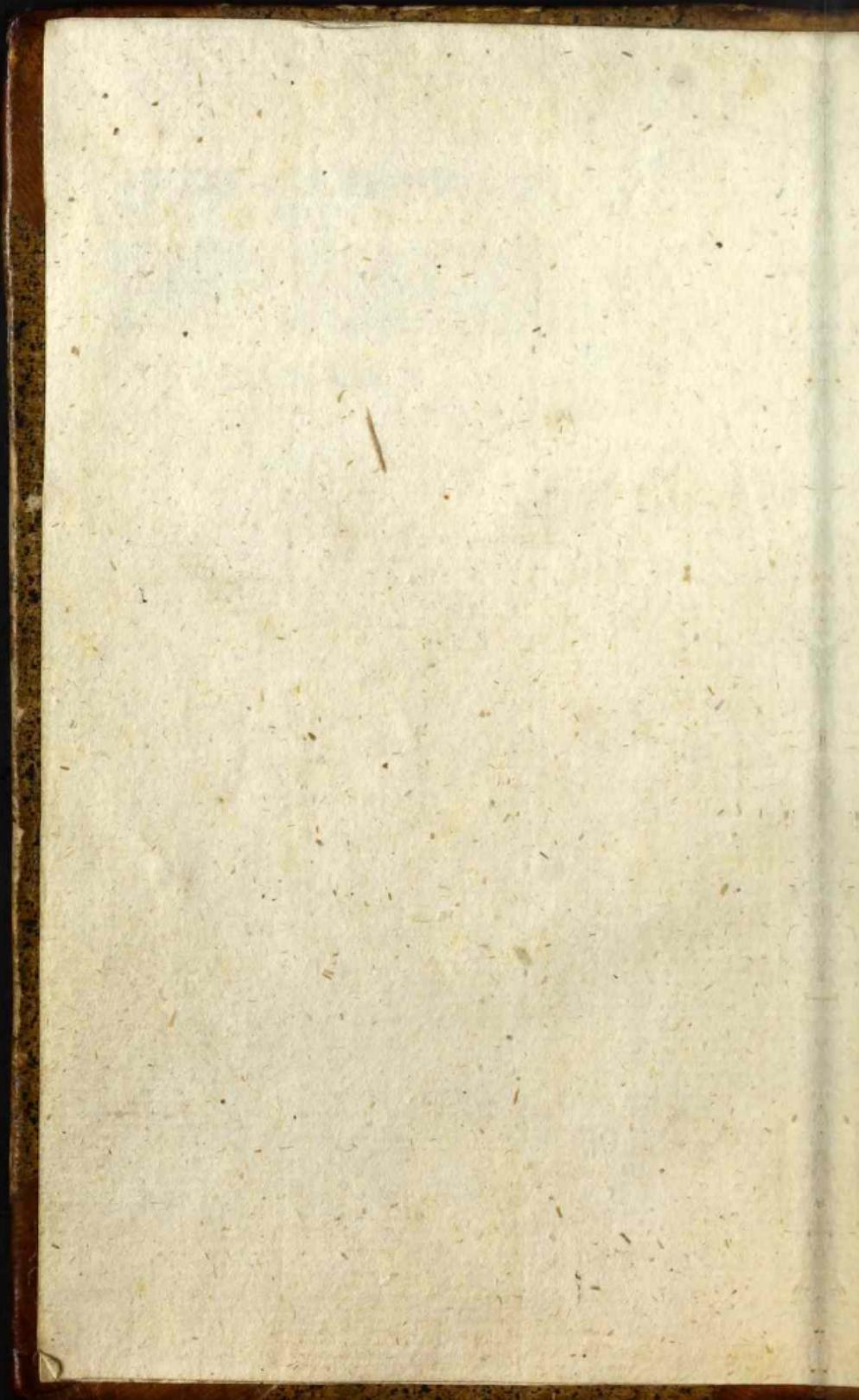

115208002880

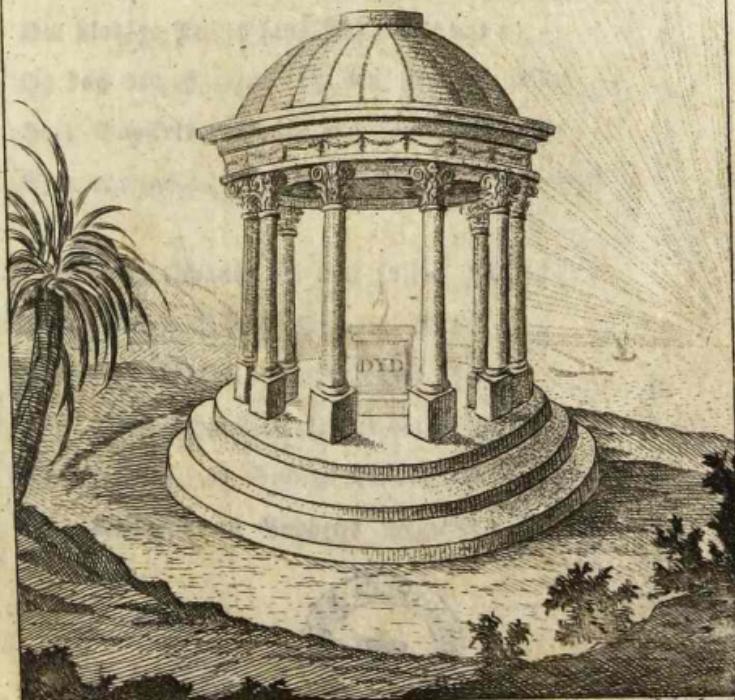
+ REX

1792

NYTAARSGAVE
FOR
DAMER

Johansen.

Digternes Konge.

Om Helte og Hæltene Eogende Hede,
Om Taler, indgivne af fnygende Vrede,
Om blodige Feider sang Fader Homer;
Og dog den Homer til den sildigste Alder
Hver Bogskriver Konge for Digterne Falder;
Men var vel en Slagsmales Sanger det værd?

End nylig tilbandt sig den snilde Voltaire
Blant seneste Digtere Kongelig Ere,
Høitidelig, kongelig Liigfærd han fik;
Men vist nok hans Muse var ligest en Skøge;
Paa Kionnets og Sæders Bekostning at spøge,
Var Mandens, ja Gubbens udmærkede Skit.

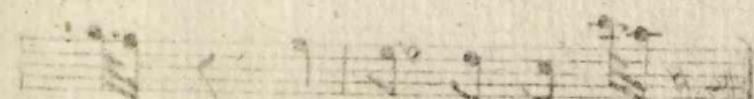
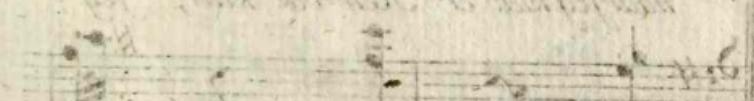
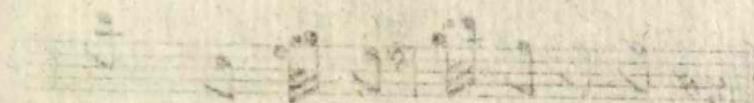
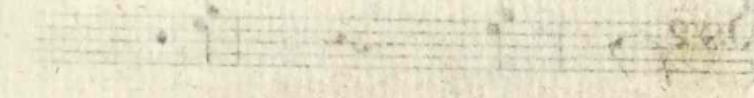
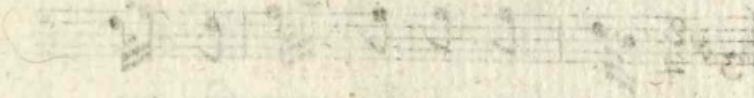
Den emme Petrarka sang ene sin Laure,
 Slap Konger af Sigte, og hvad om den Faure,
 Og Kærligheds Sanger blev kronet Poet.
 Hvo hndigst besjunger den værdigste Pige,
 Fortiener bland Digterne Scepter og Rige:
 Petrarka blev Konge ved helligste Ret.

Saa gierne jeg ønsked en Laure at finde,
 Kun hende at siunge, og Krandsen at vinde!
 Saa gierne jeg blev en poetisk Monark!
 Men Danmark eier utallige Faure;
 Hver af dem er lig hin fortynslende Laure;
 Hver af dem fortiente sin egen Petrark.

Men skal jeg mit sødeste Haab da frasalde?
 Nei, nu vil jeg være Poet for dem alle,
 Og synde det hele indtagende Kion.
 Min Hvad skal saa livligest flyde som Honning,
 Mit Emne mig kalde til Digternes Konning,
 Ja Pigernes Sanger faaer Krandsen til Len.

T o d e s

Den

Side 3.

Munter Den lykkelige Pige
J.A.P. Schulz.

3/4 time signature, common key. Treble clef. The vocal line starts with a forte dynamic. The lyrics are: "Ieg er ej skön: men sund jeg". The piano accompaniment consists of eighth-note chords.

3/4 time signature, common key. Treble clef. The vocal line continues with: "er, og al-drig suurt jeg seer. og". The piano accompaniment features eighth-note chords and sixteenth-note patterns.

3/4 time signature, common key. Treble clef. The vocal line continues with: "naar jeg kun er Hen-rik kær, jeg". The piano accompaniment includes eighth-note chords and sixteenth-note patterns.

3/4 time signature, common key. Treble clef. The vocal line concludes with: "for-drer in=tet meer. og". The piano accompaniment ends with a forte dynamic.

o! hvor ömt han el-skermig! hvor
er jeg lyk-ke lig! hvor
er jeg lyk-ke lig!

Den lykkelige Pige,
en Sang.

Jeg er ei sion; men sund jeg er,
Dg aldrig suurt jeg seer;
Dg naar jeg fun er Henriks kær,
Jeg fordrer Intet meer;
Dg, o! hvor omt han elsker mig!
Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei foruem; men saa glad,
Dg det er mere værd;
De Store vil, jeg veed ei hvad,
Jeg lar dem harmes der;
Skiont ringe, Henriks elsker mig;
Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei lærd; lidt sund Forstand,
 Lidt Vid jeg sagtens sik;
 Men jeg dermed ei prale kan,
 Det er ei Kvindestik:
Skjort ulærd, Henrik elsker mig:
 Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei riig, men Hiertero
 Er sielden hos det Guld,
 Og Henrik siger: „Du kan troe,
 „Man kiedes ved det Muld.“
 Og uden Sligt han elsker mig:
 Hvor er jeg lykkelig!

Men reen for Skyld er Thrinæs Varm,
 Og fuld af Haab til Gud,
 Og om, og elskovsfuld, og varm
 Er Henriks lille Brud;
 Og dersor Henrik elsker mig:
 Hvor er jeg lykkelig!

P. H. Haste.

Romance

(af et utrykt Skuespil.)

Det leved' engang en Moe saa huld,
 Om hende en Vise jeg quæder.
 Niig var hun paa Guld, og meer end Guld,
 Paa Snilde og artige Sæder.
 Saa mangen Beiler længselfuld
 Frem for den Jomfrue træder.

Den ene han brammer af sin Byrd,
 Af Ahner vel sexten han teller,
 En nævnedé man den rafse Tyr,
 Een stort om sit Heltemod mælder.
 Men Pral og Wind Herr Iver skyer,
 Og lønlig Taarer fælder.

Den Jomfrue hun seer til grønnen Jord,
 Og mælder med Nødme paa Kinder:
 „Lad Terningen rusle løs paa Bord,
 „Hvo farreste Nine da vindes,
 „Ham lover jeg med sanddrue Ord:
 „I mig sin Brud han finder. —”

Nu rulled' den Terning set paa Bord,
 De Beilere angstlig sig teede. —
 Blandt alle der blev Forundring stor,
 Herr Iver var ikke tilstede. —
 Den Pebling saer sin Gomfrues Ord:
 „Herr Iver du opblede!“ —
 „Kad lege med Terning, hvo der vil!“ —
 Saa svarte den Herre tilbage —
 „Den Gomfrue, der sætter slygt paa Epil,
 Jeg skifter kun lidet til Mage. —
 „Den Terning, af! som mig falde til, —
 „Et evig, evig Klage!“ —
 Saa hastig den Gomfrue flyver hen,
 Af Glæde og Længsel betaget:
 „Saa tag da min Haand, du edle Ven!
 „Mit Hierte mig ei har bedraget.“ —
 Herr Iver nu blev glad igien,
 Og aldrig meer han klaged. —

Liebenberg.

Til Elise

i Anledning af hendes i en Engdom tabte
Elionhed.

Elise! siig, hvor er hūnt blide Smil,
Hvormed hvert herte du forstod at boie?
Siig, hvo har stukt den himmelskonne Ild,
Hvis Tryllelandts fremstraalte af dit Øje?
„Ak, Sanger!“ sunker du, „din Harpe sig
Øforgives rører; ei den stenker mig
„Den Fyrighed, de skionne Træk, de Glæder,
„Hvis fulde Dag jeg trostlos nu begræder.

„Hvor for du Majens Rose tegnet saae
„Paa denne Kind, nu Winter-Snee du finder;
„Og om de Gruber, i hvis Skod de laae,
„Mit Nasys faure Smile, Daaren rinder;
„Forsvunden er den fulde Svanebarm,
„Forsvunden hün saa hvide trinde Arm,
„Har du af Medynk kun et Glimt tilbage,
„O Sanger! sikkert deleter du min Klage.“ —

Lad, beste Pige! mig din Graad ei see,
 Ne ja! din Gammer saarer dette Hjerte;
 Dog stands dit Suk! snart dine Kinders Sne
 Vortsmelter, og med den din tunge Smerte;
 Tørynet Rosen atter spirer frem,
 Forjagne Emile sege fordums Hjem,
 Snart Varmen med fornyet Kraft sig hæver,
 Og atter dig din tabte Huld omsværer.

Og vilde end en ublid Skæbne dig,
 Elise! dine sieldne Under rove,
 Seent eller tidlig dog de tabe sig,
 Derfor lad deres Gavn dig ei bedrøve;
 Et veed jeg, som den ei kan rane bort,
 Hvis Blomster-Tid er ei, som Skønheds, Fort,
 Din hulde Siel, dit omme Skylfrie Hjerte,
 Hæld hver, som deres Lilje kiende lærté!

Frankeau.

Den

Den nodddebrune Møge.

En Ballade, *)

efter The nut brown maid,

af den gamle engelske Digter Chaucer,
oversat i samme Stavelsemaal af J. C. Sode.

Den kan synges som Wisen:

Nei, Orlogsmændens ædle Bryst,
dog maa dennes anden Deel igentages ved
13de linie.

En Mandsperson i Selfabet.

Galt eller Net;

Der tales slet

Om yndigt Fruektion.

De Mænd paastaaer:

Kun Utaf faaer

Tro Kierlighed til Lou.

A s

Thi

*) Dette nu halvfierdehundred Aar gamle Digt fins
des og indrykket i Prior's Poesier. Han har
vedte

Thi om en Mand
 Gier hvad han kan
 For elsket lille Ven,
 Den Ven saa bluid
 Ci nogen Tid
 Det elsker ham igien.

Seer hun een til,
 Som heile vil;
 Den vinder som kom sidst;
 Den første man
 Fortvivlet gaae,
 Af hendes Gunst forviist.

bedre udfort det; og af denne højerslige Oms-
 arbeidning skal jeg en anden Gang vove at give
 en Oversættelse. I nærværende har jeg forans-
 dret et Sted i den Strophe, hvor hun siger:
 And ere we goe a bed or two
 I can provide anone.

til: „Af Lov dertil seg rede vil
 En Seng for os saa blod.“

De to hele Stropher, hvori han melder hende,
 at han har en anden Pige i Skoven, som han
 holder mere af, og hun svarer, at hun gierne
 vil være sin Medbeilerkes vdmnge Tienerinde,
 har jeg overladt, det ingen delikat Læserinde vil
 fortære paa.

Det er bekjendt,
Ja stær paa Prent,
Det stemme Rye de har;
At aldrig een
I Trostab reet,
I Elskov stedig var.

Men ingen veed,
Om Ertlighed
Hos Kionnet skal udse.
Tit er' de troe;
Det viser jo
Den noddebrune Moe.

Da hendes Ven
Kom losiligen
Og digted' Flugt og Fard,
Hun holdt sit Ord:
Hun paa Guds Jord
Ham ene havde kært.

Lad os i Ørad
 Fortælle, hvad
 Gnild Henrik here lod,
 Hvor herligent
 I Fristelsen
 Skion Emma Preven fivd.

Til et Fruentimmer i Selskabet.
 Jeg taler nu
 For ham, og du
 Som Pigen giv mig Svar.
 Davs here hver
 Som sidder her
 Og ynskomt herte har.

Hann. (som Henrik.)
 Ved Midnats Tid
 Jeg kommer hid
 Saa lønlig som jeg kan.
 Ah! Emma kør,
 Din Ridder er
 Uheldig fredlös Mand.

Hun.

H u n (til den der har anmodet hende.)
 Paa dit Begier
 Jeg villig er
 At staae i Pigens Sted.
 I Mænd omgaaes
 Og dommer os
 Med haard Ubillighed.
 Til egen last
 I stedse fast
 Om os det Vørste troer;
 Men jeg nu snart
 Skal vise klart,
 Hvad Trostak i os boer.

(Nu som den nedddebrune Mose.)
 Min Ven, fortæl
 Hvad stort Uheld
 For dig indlosben er.
 Du har mit Ord:
 Jeg paa Guds Jord
 Har dig allene fær.

S a n.

Saa vid da fort;
 Min haand har giort
 Os to ulykkelig,
 Ja, Emma sed,
 En stændig Død
 Man vil berede mig.

Fra dette Sted,
 Fra Fryd og Fred,
 I Nat jeg sygte man,
 Og efter Sov
 I tykken Skov
 Til Livets Ophold gaae.

Udvalgte Sial,
 Farvel, farvel!
 Ei meer jeg sige kan.
 Jeg nu fra dig
 Maae stille mig
 Uheldig fredlos Mand.

S a n.

H u n.

O Gud! saa er
Vor Glæde her
Ustadig Maane sij! —
Til eensom Rei
Du haster — nei!
Sak ei saa snart fra mig! —

Min Ungdoms Dags,
Guld af Behag,
I bliden Mai blev fort! —
Hvad sagde du? —
Sov lidt endnu! —
Bæ mig! hvad har du gjort!

I dette Bryst
Hendoer al Lyst
Maar jeg dig ikke seer.
Du har mit Ord:
Paa denne Jord
Dig ene jeg har fær,

H a n.

H a n.

Da, lille Noer,
 22. nov. 1660. a.
 Jeg gierne troer,
 16. decemb. 1662
 Du sorge vil for mig.
 Men snart, min Ven,
 1662 mellem 11. &
 Bekymringen
 Igien vil lægge sig.
 1662. nov. 16. 1663

En tre Dag's Tid
 1662. desember 1663
 Med Trost saa bliid
 Kan læge saadant Saar.
 Og saa den skal;
 1662. februar 1663
 Din Sorg og Dval
 1662. februar 1663
 Ei bedrer mine Saar.
 1662. februar 1663

Sa glem mig kun;
 1662. marts 1663
 Af Hiertens Grund
 Jeg he'er hvad vedes kan.
 Thi jeg fra dig
 1662. marts 1663
 Mnae liste mig,
 1662. marts 1663
 Uheldig fredlös Mand.
 1662. marts 1663

D u n.

H u n.

Nel siden du *Har du ikke hørt*

Dit Sind, din Hu *Hvor nu er jeg?*

Saa reent forklarer mig, *Hvad har jeg gjort?*

Min Sæl igien, *Hvad har jeg gjort?*

Udkaarne Ven, *Hvad har jeg gjort?*

Fer dig skalaabne sig. *Hvad har jeg gjort?*

Fra Fryd og Fred *Hvad har jeg gjort?*

Teg flygter med; *Hvad har jeg gjort?*

Thi heller vil jeg doe, *Hvad har jeg gjort?*

End Trolosched *Hvad har jeg gjort?*

Skal gives Sted *Hvad har jeg gjort?*

Hos usddebrune Moe. *Hvad har jeg gjort?*

Kom, jeg er klar, *Hvad har jeg gjort?*

Om det end var *Hvad har jeg gjort?*

Til farligst Stie og Færd. *Hvad har jeg gjort?*

Du har mit Ord: *Hvad har jeg gjort?*

Paa denne Jord *Hvad har jeg gjort?*

Dig ene jeg har kær. *Hvad har jeg gjort?*

H a n.

H a n.

Nei, far i Mag;
 En saadan Sag
 For Dadel spares ei.
 Troe, Skam du sie
 Hvis Nygter gif,
 Du løb med mig din Wei.

Da viist blev sagt,
 At Galstabs Magt
 Dig drev til tykken Skov.
 At Ried og Blod
 Gi Roe dig lod,
 For du blev Lysters Døv.

Nei, Emma, nei,
 At Verden ei
 Saa fræk dig falde kan,
 Jeg beder dig,
 Følg ei med mig,
 Uheldig fredlos Mand.

D u n.

H u n.

Hver Gladdermund.

GUDS GRØNLAND 112

Udraabe kun:

GUDS GRØNLAND

„Den Fluge var skammelig!“

Den Ekam, miu Ben,

MIL MEL ME

Kun rammer den

GUDS GRØNLAND

Der tor fordenome mig.

Kan den Idret

NOM UD VID 112

Vel faldes slet,

GUDS GRØNLAND

Der af tro Elskov fled?

Men slet var jeg

GUDS GRØNLAND

Om dig jeg sveeg

GUDS GRØNLAND

Gaa haardt bestæd i Nod.

Hvo ikke tor

LUDVIG G.

Hvad jeg nu gior,

GUDS GRØNLAND

Er Elskers Navn ei værd.

Du har mit Ord

GUDS GRØNLAND

Jeg paa Guds Jord:

NOM DEM I ALM

Har dig allene siær.

H. a. n.

Nei, Pigers Pligt
Forbyder fligt;

De saadan Færd bor She —

Du ikke kan
Med fredlös Mand
Til Skov' og Dale ry.

Chi der du maa
Med Buen gaae,
Til Skud. og Drab bereed,
Og Never lig
Til skuse dig,
I Frygt og Skæf bestæd.

O Elskede!
Elig Lidelse
Geg ikke tenke kan.
Geg beder dig,
Gels ei med mig,
Uheldig, fredlös Mand.

H u n.

Bel tilstaer jeg ; Danske Soldater m
 Ei saadan Leeg med øjen i
 For Piger skikker sig. Engholm sangs
 Men Kærighed Engholm sangs
 Hvad jeg ei veed Engholm sangs
 Saa snart vil lære mig. Engholm sangs

Betids opstaae, Engholm sangs
 Paa Jagten gaae, Engholm sangs
 At vi kan faae os Mad, Engholm sangs
 Er Lust for mig; Engholm sangs
 Thi kun hos dig Engholm sangs
 Kan Emma være glad. Engholm sangs

Bed dit Farvel Engholm sangs
 Min hele Siel Engholm sangs
 I Dødsens Angest er. Engholm sangs
 Ja, troe mit Ord : Engholm sangs
 Jeg paa Guds Jord Engholm sangs
 Har dig allene ikke. Engholm sangs

H a n.

H a n.

En fredlös Mand a g t v e n d l i c h o s t
 Ei stedse kan g r e s s r e d d a g h i s t
 Undgaae Paagribesse; a l l i g a m p l i c h t o s t
 Du eengang vist d e g g l e n s k r u s s i l l e
 Vil see mig hist o r r e h i g g i g g a
 I Galgen dinglende. e l l i r r i g h i l l e

 Betenk fun, om v e n d h a g e s t i n g e
 Dil Stribd det kom, s t r i b d s t r i b d a n g
 Om mange paa mig flog'; t i l h i s t a n g
 I saadan Haerd z a d a n h a e r d h a e r d
 Med Bu' og Sværd b u o g s v e r d b u o g s v e r d
 Du vist noet Flugten tog. f l u g t e n t o g a m m l i a n g

 Og til hrad Naad h r a d n i d a n g
 Og Manddoms Daad m a n d d o m s d a a d h i l l e
 Var heller du i Stabd? s t a b d v e n d l o c h e
 Thi be'er jeg dig, t h i b e e r j e g d i g a n g
 Folg ei med mig, f o l g e i m e d m i g a n g
 Uheldig, fredlös Mand. u h e l d i g f r e d l o s m a n d

H u n

H u s.

Sand er den Tag: *Hvor. 1716. Jule*

Min Arm er svag *In sid. 1716. 1717.*

Til blodig Kamp og Streid; *1716. 1717. 1718.*

Et Kien saa blede *Hvor. 1716. 1717.*

Til Leeg er født, *1716. 1717. 1718.*

Men ei til Ridders Tid. *1716. 1717. 1718.*

Dog, maa jeg see *1716. 1717. 1718.*

At Fienderne *1716. 1717. 1718.*

Paa elset Henrik saaer, *1716. 1717. 1718.*

Min Rue brat *1716. 1717. 1718.*

Jeg tager sat *1716. 1717. 1718.*

Og gør hvad jeg formaaer. *1716. 1717. 1718.*

Vel for en Bis *1716. 1717. 1718.*

Før Elskers Liv *1716. 1717. 1718.*

Har draget Seiersværd. *1716. 1717. 1718.*

Du har mit Ord: *1716. 1717. 1718.*

Jeg paa Guds Jord *1716. 1717. 1718.*

Har dig allene fægt *1716. 1717. 1718.*

H a n.

Nei, Beste, nei!

Du stacer dig ei

Mod streng Udmattelse.

Tænk Stie saa smal,

Tænk dyben Dal,

Tænk Regn og Frost og Snee!

I Heedt og Naadt.

I Koldt og Naat,

Vi til vort Leie taer,

Og Mat og Dag

Ei andet Tag

End Krat og Kviste har.

Troe, Emma sod,

Du snart fortrod,

Din Stolthed holdte Stand,

Da jeg bad dig:

Følg ei med mig,

Uheldig, fredlos Mand!

H u n.

H u n.

Dit har mit Bryst
 Smagt salig Lyst
 I din Fornsielse;
 Nu bor min Siel
 Og tage Deel
 I al min Henriks væ.

 Og midt i den,
 Min elskte Ven,
 En Vellyst folger mig:
 Jeg hos dig er;
 Dig daglig seer;
 Og vielent favner dig.

 Ja, denne Nat
 Til Skov og Krat
 At gaae jeg færdig-er,
 Tro til mit Ord:
 Jeg paa Guds Jord
 Har dig allene kier.

H a n.

I Skov og Krat
 Dig nægtes plæ
 Til dækket Bord at gaae;
 Du savner slet
 Hver Drif og Ret,
 Du nu er vant at faae;

Du har ei der
 De fine Klær,
 Til sødt at hvile dig;
 Ei Træ og Steen,
 Men Lov og Green
 Skal huse dig og mig.

Bliv, Elste, bliv!
 Saa suurt et liv
 Om Moe ei tanle kan.
 Jeg raader dig:
 Følg ei med mig,
 Uheldig fredlös Mand.

H u n.

H u n.

Rom vel ihu,
At stedse du
En heldig Skytte var,
Og vilden Skov
Mangt lækkert Ros
For os til Spise har.

Af Selveraa
Jeg mig skal faae
En Drik saa reen og sod.
Med Lov dertil
Jeg rede vil
En Seng saa frisk og blod.

Din lille Bio
I saadant Liv
Kun Lyst og Glæde seer.
Du har mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene klar.

H a n.

Nei, nei, det vil
Langt mere til,

Før dn med mig kan gaae.
De lange Klær,
De lokker der,
Rundt om du stumpe maae.

Din Haand saa ung
En Due tung

Bestandig føre skal.
Før Dagen gryer
Din Henrik slyer
Til Skov og dyben Dal.

Bel da, om du
Vil med endnu,

Saa skund dig hvad du kan.
Hvis ei, fra dig
Jeg stiller mig,
Uheldig, fredlos Mand.

H u n.

Jeg giore vil *is già vore vòc*
 Hvad hidindtil *hvað hidindtil*
 Mit Kion ei bovet har. *mit kion ei bovet har*
 Stump Haar og Klæ'er, *stump haor og kle'er*
 Rak Bu' og Sværd; *rak bu' og sværd*
 Jeg villig alt modinaer. *je gwillig alt modinaer*

O Moder sed! *o moder sed*
 Med grusomst Stød *med grusomst stod*
 Din Datter lønner dig. *din datter lønner dig*
 Men nu farvel! *men nu farvel*
 Til uvist Held *til uvist held*
 Jeg maa hengive mig. *je maa hengive mig*

Det volder du. *det volder du*
 Men lad os nu *men lad os nu*
 Kun fly'; jeg Dagen seer. *kun fly'; jeg dagen seer*
 Du har mit Ord: *du har mit ord*
 Jeg paa Guds Jord *je på guds jord*
 Har dig allene kær. *har dig allene kær*

H a n.

Geg taer dig ei
Med paa min Bei;
Og hør reent ud, hvorfør.
Geg mærke kan,
At til en Mand
Din Aterraa er saa stor.

Saa glædelig,
Som du med mig
Nu vil til tykken Skov,
Du fulgte hver,
Som Mand fun er;
Thi den har du behov.

Enart kold, snart varm
Er Dvindes Barm;
Den Sagn er alt for sand.
Geg man fra dig
Da stille mig,
Uheldig fredles Mand.

H u u.

H u n.

All! tænk dig om;

Bil mig ei kom

Med slige haarde Ord.

Hus, hvor du mig

Alt else dig

Tit bensalde og besvoer.

Hus, stont min Face

Friherre var,

Og een blant Kongens Mand,

Ieg mig nedlod

Og blev dig god,

Uædle, ringe Svend!

Saa lenner du. —

Men dog endnu

Mit leste tro jeg er.

Du har mit Ord:

Ieg vna Guds Jord

Har dig allene klar.

H a n.

Kun nedrigt Skarn
Friherres Barn

Til Ondt forfere han,
Nei, Gud forbyd',
At Held og Dyd
Du offred' fredlös Mand!

Lad ringe Svend
Allene hen
Til Skoven skunde sig.
Thi ellers vist
Du dog til sidst
Vil haardt bebreide mig

Saa skændig Daad.

Følg da mit Raad:
Betænk din heie Stand
Og lad fra dig
Kun hæste mig,
Uheldig, fredlös Mand.

H u n.

Ei nogen Stund

Fridolin's

Din Emma's Mund

etj. nol. m. v.

Skal klage over dig.

etj. m. v. m. v.

Men, Henrik, naat

etj. m. v. m. v.

Du fra mig gaaer,

etj. etj. m. v. m. v.

Du da forraader mig.

etj. etj. m. v. m. v.

Om du forlod

etj. etj. m. v. m. v.

I traerigt Mod

etj. etj. m. v. m. v.

Din nsddebrune Moe,

etj. etj. m. v. m. v.

Fortvirlende

etj. etj. m. v. m. v.

Af Sorg og Vaer

etj. etj. etj. etj.

Saa snart hun vilde dse.

etj. etj. etj. etj.

Betenk dig vel,

etj. etj. etj. etj.

Mit Liv og Held

etj. etj. etj. etj.

I dine Hænder er.

etj. etj. etj. etj.

Du har mit Ord:

etj. etj. etj. etj.

Jeg paa Guds Jord

etj. etj. etj. etj.

Har dig allene klar.

etj. etj. etj. etj.

H a n.

O Undigste!

Jeg nu kan see

Du elster om og sandt.

I alt mit Liv

Blant Moe og Niv

Jeg ei din Mage sandt.

Min Ven saa tro,

Vær glad og fro;

Dit Øfste Proven holdt.

Det grusomt var,

At Moe saa var

Jeg har den Angest holdt.

Ta, Emma sed,

Min haarde Nod,

Min Flugt var ikke sand.

Jeg ei fra dig

Wil stille mig;

Jeg er ei fredlos Mand.

H u n.

H u n.

Den Sidende
Var gladere,
End Vælg til Kongebrud.
Døg bær jeg Trivs,
Om Tingens vil
Saa heldigt falde ud.

Mænd tale tit
Saa mildt og blide,
Naar meest de elste Sviig.
Tit troer jeg og,
Dit søde Sprog
Vel mueligt knusser mig.

En grusom Leeg
Det var; thi jeg
I Held og Vanheld er
Tro til mit Ord:
Jeg paa Guds Jord
Har dig allene kær.

H a n.

Nei, Emma Kær,
Frygt ikke meer.

Mit Ord skal ogsaa staar.
En Mee saa god,
Af ædelt Blod,
Mig hellig være maer.

Udkaarne Sjæl,
Min Arvedeel
Westmorelands Grevskab er.
En Ring min Haand
Paa evigt Baand
Til Pant dig byder her.

Ei Skov og Dal
Dig eie skal,
Men gladest Folk og Land.
Din Trostabs Son
Er Greves Son,
Ei arm og fredlos Mand.

Bugge-

Buggevise.

Lyksalige Lille! din yndige Slummer
 Ei brydes af Hovmodbs og Gierrigheds Tant;
 Ei Sygdom, ei Anger, ei Haanhed, ei Kummer,
 O Slut! i din Bugge Modtagelse fandt.
 Al! Emerter og Moie vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har No.

End svæve Guds Engle med Fryd om din Hvile,
 Og værne mod Dudt, sem de Himmelstee see;
 De lære dig, sedt i din Slummer at smile,
 Med Lidenskab ukiendt, og Skjeldsri, som de.
 Al! smiesomme Laster vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har No.

Men snart skal du rotende Jordkloden stue,
 Den Alfader skabte til Menneskers Fryd:
 Undviig da de Farer, som Ungdommen true,
 Og fiendtlige Venner, som sticke din Dyd!
 Al! selvskabte Qualer vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har No.

Naar Smiger dig Falder guddommelig Pige
 Og kunslede Sodheder naae til dit Bryst,
 O! hor ei, o! hor ei, o! sye hvad de sige!
 For dyrt skal du kioe det Piebliks Lyst.
 Al! udklaedte Slanger vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har No.

Her agtsom paa Dydens elskværdige Stemme!
 Dens Alvor er nyttigt; dens Strenghed er blid.
 Ei blandet af Flitter dens Forkrixt du glemme!
 Kamp modig dens Rampe! Den lønner din Sid.
 Al! Stridsmand mod Dyden vor Verden beboe:
 Sov roligt, du Lille! Kun Sovnen har No.

Da skal du fremvandre med Kraft fra det høie,
 Og frydes ved Jorden, og vorde dens Held;
 Og naar du da sneehvid tillukker dit Pie
 Skal Engle dig mæde ved Saligheds Vald.
 Dit Legem da fredsomt i Graven skal boe,
 Og sedelig sove. Kun Sovnen har No.

P. H. Haste.

Gang

S a n g

Den 15 Sept. 1791.

Vrue Kirsten var ædel, og munter i Sind,
Af Mine skalkagtig, med roseurød Kind,
Af duelig Moder opdragten til Dyd,
Forældrenes Stolthed og Slegtninges Fryd.

Gaamangen sion Ungkarl med længselfuld Hånd
Betragede hende, men ingen sin Hånd
Hun skenede, uden Hr. Povel, og han
Erkiender, det veed vi, sin Lykke som Mand.

Hun pryded' med Unde hans huuslige Bord,
Opklärde hans Ansigt med venlige Ord,
Og bragde ham Born, som hans Billede bar;
Dem alle den smmeste Moder hun var.

Hun

Hun elskte Naturen, og fulgte dens Bud,
 Og saae sig i Bagsværd et Sommersted ud;
 Der deelte hun hverlig sin Glæde med hver,
 Som kloannede, hvad Venstabs Lyksalighed er.

Og dersor Hr. Povel, som kloanner det best,
 Heitideligholder i Dag hendes Nest;
 En Kreds af hans Venner inkonfende spacer
 Dem begge sig Glæde i mangen et Aar.

P l u m.

Det er en smukke Dame, der har en smukke
 Halsring, der er af guld, og en smukke
 Smykke, der er af silver, og en smukke
 Smykke, der er af silver, og en smukke

Smykke, der er af silver, og en smukke
 Smykke, der er af silver, og en smukke
 Smykke, der er af silver, og en smukke

Vilhelms Bekjendelse.

Seg er ei sng, men sider dog,
Og intet Ord i noget Sprog
Min sære Kummer kan beskrive.

Jeg dysses blide i Beemod ned —
Jeg længes — og jeg ikke veed,
Hvad mig kan Trost og Lindring gife.

Saa har jeg gaaet mangen Stund.
I Mark og Eng, i grønnen Lund
Min sode Smerte mig forfulgte,
I Selstab og i Ensomhed.
Den som en trofast Ven gif med;
Men jeg den dog for alle dulgte.

Og jeg blev rød og bleg igjen,
Naar jeg blev tilspart af en Ven,
Hvorsor jeg Enrum stedse sogte.
Og jeg blev sur og meget vred,
Naar nogen med min Traurighed
Og mine qualte Sukke spogte.

Nu vil jeg skrive edelig,
 Hvorledes det er gaaet mig;
 Min Nod jeg for mig selv vil klage.
 Mit Hjerte bliver let og fro,
 Daar jeg i Lundoms blide Ro
 Gjenkalder mine længselødage.

Fortryllet af Naturens Sang
 En deßlig Aften jeg engang
 I Lundens Skygger git aleene;
 Mens Solen sank i Vesten ned,
 Og Mattergalen stog derved
 Imellem Skovens tætte Grene.

En himmelst Fryd, en salig Lyst
 Medfød udi mit sorte Bryst
 Bud Herrens Skabning at bestue.
 Naturen smilte sken og glad,
 I Skoven sortes ej et Blad,
 Og reen og klar var Himmelens Bue.

En blomstfuld Eng foran mig saae,
 Saa ejn jeg aldrig nogen saae,
 Og skjonnere kan ingen være.
 I den en yndig Kildes Fald
 Foreente sig med Berg og Dal
 At syuge Skabermandens Ere.

Saa glad jeg gik i Engen om,
 Da saae jeg nogen langtfra kom;
 Jeg skulte mig bag Hestens Blade.
 En dejlig Landsbyemoe det var,
 I højre Haand hun Blomster bar,
 Jeg kunde ej min Plads forlade.

Saa tryllende ved jernne Gang
 Hun uynnede ejn Sirens Sang.
 Mig rorte hendes sode Stemme,
 Hun snart forlod den brede Vej
 Og plukkede Forgiet mig ej.
 O Pige, dig kan ingen glemme.

Den eene Gang jeg saae dig Kun;
 Men indtil Liverð sidste Blund
 Forgjitter jeg dig ingeninde,
 Saalænge dette Hjerte staer,
 Med dybe Træk indpræget staer
 I Vilhelms Barm dit ejere Minde.

Saa fro, saa rort jeg den Gang Nod
 Bag Hesselbusk ved Vøgens Nod,
 Og saae dig, Hulde, Blomster fanke,
 Ej saae, ej tænkte du paa mig;
 Jeg skuede aleene dig,
 Og du aleene var min Tanke.

Ej saae jeg mere Solens Smil,
 Der spillede i Vestens Sild,
 Ej saae jeg Engens Blomsterlyng,
 Jeg glemte Kildens Nislefald,
 For mig stog ingen Mætergal,
 Jeg hørte Pigen eene synge.

Og Glæden steg til Tyslerie,
 Da hun gik ganske tet forbi.
 Den Bust, som fredelig mig dulgte.
 Det var et saligt Øjeblik —
 Men, ak! hun snart fra Engen gik
 Med hende al min Glæde fulgte.

Og da mit Øje hun forlod,
 Jeg Arme der tilbage stod
 Forvirret, øengstelig, bedovet;
 Et Suk, et Blik til Himmelnen
 Mig bragte til mig selv igjen;
 Men dum jeg var, og blev bedrovet.

Og siden efter, hvor jeg gaaer,
 Det Syn paa Engen for mig staar;
 Jeg Pigen seer og Pigen tænker.
 Hver Ding, jeg fordum havde ejer,
 Vor Herres Sol og Himmelhær,
 Mig ingen Glæde mere skenker.

Kun naar i stille Eensemhed
 Jeg sidder paa det elste Sted,
 Og stirrer gjennem Hestens Blad,
 Og tenker mig den Huldes Gang,
 Og mynner paas skjon Sireds Sang;
 Kun da min Sorg vil mig forlade.

Saa seer jeg op til Himmelten,
 Og længselmat jeg dysses hen
 I Haabets vennehulde Dræle.
 Al! saae jeg Pigen nok en Gang,
 Og herte atter hendes Sang;
 Det vilde sikkert mig husvæse.

W. K. Hjort.

Mei-

Noisomheden.

Mangel nær, dog drister sig
 Hans med Croesus selv at trætte;
 Lykkelig og meer end riig
 Ved at eie sin Lisette.

Dag og Nat man seer ham gaae
 Glad sin Gierning at forrette;
 Thi han husker stedse paa,
 At han stræber for Lisette.

Er hans Kiole end lidt bar,
 Det i Sorg ham ei kan sette;
 Han med Tresser aldrig har
 Giort sig elset af Lisette.

Eiden Stue stor nok er,
 Staarer end Stolene vel tætte;
 Non han sidde kan for nær
 Hos sin kærlige Lisette?

Dringe Retter, godt og lidt
 Kan hans lustne Mave møtte;
 Alt opvækker Appetit,
 Som kun laves af Lisette.

 Er just Leiet ei saa blodt,
 Hvad bekymrer ham vel dette?
 Oh! han sover altid godt
 Naar han hviler hos Lisette.

 Stolt saatit han fryder sig
 Ved paa Skiod sin Carl at sette;
 Thi han er udtrykkelig
 Billedet af hans Lisette.

 Noisom i sin levne Stand,
 Af hans Sind saa let udslette
 Over en Kimmers Graane kan
 Kunns et Smil af hans Lisette.

 Ja ham ganske Nattens Lyk
 Dagens Moie laer forgiette;
 Naar han trækker til sit Bryst
 Sappholignende Lisette.

E. C. Bruun.

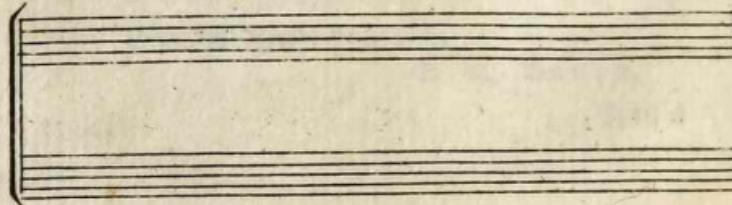
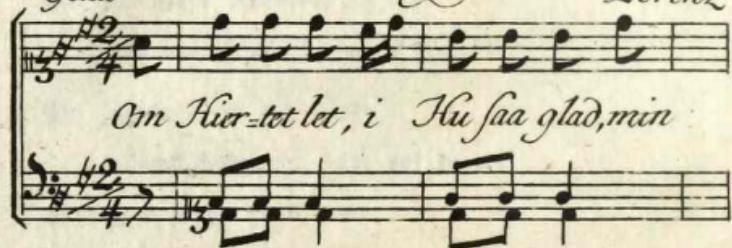
Lina's

Wohl und wahr ist es
dass du mich liebst
dass du mich liebst
dass du mich liebst

Side 49.

Linas, en Landsbyje Skönheds
Glad Sång.

Lorenz

Lina's,

en Landsbyessionheds,

Gang. *)

(Ester et Besøg i Hovedstaden.)

Din Hiertet let, i Hu saa glad,
Min Ande frit jeg drager; i den Indre
Ei længer mig den qualme! Stad
Med sine Dunster plager.

I Sandhed! den en Daare var,
Som først det randt i Sunde,
En Stad at bygge, hvilken Mar!
Og der sig slutte inde.

Der veed man ei af Majdags Færd,
Af Høst og Leegestuer,
Saa kiedsomt svinder Tiden der
Blant Klafferlystne Fruer;

Man

*) Med Musik af Hr. Hof-Violon Lørenz.

Man samles kun til Dands og Gang
 Og Skuespil, og Gilde,
 Og Giestebud, der mangen Gang
 Bekommer mangen ilde.

Og, decles Tiden mellem Thee,
 Og Vaas, og malte Blade,
 Sligt faldes, troer jeg, Assemblee,
 Og sligt skal fornemt lade.
 Nei! bedre, i Naturens Skied
 At nyde sine Dage,
 For ved nödorftigt dagligt Vred
 Sin Lykke heel at smage.

Dersor jeg munter er og froe,
 At Skæbnen mig bestemte
 Til, under landlige Tag at boe,
 Og ei min Sarv forglemte;
 Her seer jeg hver en Morgenstund
 Guds skinnne Soel at male
 Den fierne tæt udsprungne Lund,
 Og etter klar at dale;

Teg daglig kan til Skoven gaae,
For frit; og uden hinder
At høre Nattergalen slæge,
Og see, hvor Bækken riuder.

Og om jeg Sovn at gavne troer,
Teg Sophja kan undvære;
Guds grenne, blomsterklædte Jord
Kan mig, som andre, bære;
Og om nu en og anden Gang
En langsom Time kommer,
Da jeg fordriver den med Sang
Om Ungdom, Roser, Sommer.

Sniig saa, mit Hv! dig stedse bort,
Jeg aldrig da skal klage,
At Jordens Fryd var mig for kært, og egleding
Ei ønske bedre Dage.

Franzenau.

L i d a ,
en Ballade.

Der Schöpfung letztes Werk verderben wir,
Und spotten unsers Mißgeschöpfes dann!

F. L. Gr. z. Stolberg.

{

Som Dagningen yndig og haabefuld
Gik Lida blandt sorgløse Dage.
Det hølgende Haar var saa skønt, som Guld,
Og Hiet, som Stiernen, og Stemmen huld,
Som Mattergals rørende Klage.

Saa rank var hun voret, som ubrudt Øer,
Og let, og saa smidig, som Binden:
Ukendt med hvært Paafund af stolte Meer,
Hun endsed' ei Loven, som bød et Elor
Fordølge de Roser paa Kinden.

Hun signed' et Blomster, som hærligt slæbet,
Og Bellugt i Kunsten udgyder:
Skønt favreste Werk af almægtig Vaar,
Det kiender ei Duften, som af det gaaer,
Ei Bladet af Purpur, som freyder.

Hun

Hun malkede Gieder i Leire-Lund,
Den Melk hendes Moder ernærte:
Der sybled¹, der sang hun saa mangen Stund,
Og Glæde-kun led af melodist Mund:
Ei kiedte hun Skyld og ei Smerte.

Der sang hun sit Havamal, ^{*)} var saa fro,
Og løfted² sin Aland til Alsader:
Hun synes, hun saae ham paa Lidskiaf ^{**) boe,}
Og mægtig og stædig var hendes Tro,
At Lida han aldrig forlader.

„Du signe min Moder, du signe mig,“
Sar sang hun, „og Hivorden du signe!
„Maar selv jeg har Hivord, jeg skal øfre dig
„Det feireste Kid, o! velsigne mig,
„Og Moder, den Fromme, du signe!“

E 3

Hun

¹⁾ Havamal, en bekjent Sang, som indeholdt en stor Deel af vore Forsædres Guderslære.

²⁾ Lidskiaf var et Sted i Asgard, hvor Odins Heiskede var. Derfra kunde han overskue hele Verden, siger Fabellæren.

Hun sang og om Marken, om Eng og Skov
 Og Hyrdernes Glæder i Dalen:
 Tit høde de Toner til Elskovs Lov:
 Hun ahned' ei, ak! at hun blev dens Lov,
 Og kiedte den ikkun af Talen.

Men som hun udvikledes mere sion,
 Da var det saa tomt i det Herte:
 Da stred hun med Sukke saa tit i Ven;
 Hun bad, og forstod dog ei selv sin Ven,
 Forstod ei sin voxende Smerte.

Da var det saa² trangt i den heie Varm;
 Da steeg den, og klemtes saa saare;
 Da strotted' hun sig paa den runde Arm,
 Og ned over Kinden sig sneeg saa varm
 En tung, usortolselig Saare.

Og tit, naar hun slumred', med Smil hun laae
 Som Smil paa Asynie - Kinder *).
 En Elster hun hencyk i Dremme saae,
 Og kielent hun strakte det Syn at naae;
 Men Drommen og Glæden forsvinder.

* Asynie, det samme som Gudinde.

Da fremdrog mod Vender fra Rengens Gaard
 En Kæmpe, hans Navn kaldtes Valer;
 Han Øje paa sumrende Sida saaer,
 Og Feiden han glemmer, og tænksom staarer,
 Og posser paa fængstende Taler.

Som Ingild *), han tiente, saa var han bled
 Kun Dyden han ræppert beleirede.
 Den Hvinen af Spyd ham saa rædsom lød;
 Men gierne med Ustyld han Landsen brød:
 Al! tit over Dyden han seired.

Erig Undling af Odin han trined' der,
 Som Valder, saa deiligt at stue;
 Og Brynniens Hierbusk, og Hostens Sværd,
 Og sluttende Rustning de Moer var fier,
 Og Guldsmykkers funklende Rue.

Al! Piger! at sint I paa Stridsmænd see,
 Hvis Kamp kun er Elskovens Lege!
 O! frygter, o! frygter! I skakket lee,
 Og Glæden forvandles i Nag og Spee:
 Saa mangen en Deilig de svege.

*) Historien næbner Ingild, som den blodigste blandt alle danske Konger.

Som naglet til Jorden der Valer stod,
 Og Brynde beherset' hans Pie:
 I Skygge ved vistende Hæslers Nod
 Han stirred' paa Kindernes Melk og Blod
 Og Barmens opstræbende Hoe.

„Hvad?“ spurgte han, „slumrer en Valhals Moe?“
 „Hvad Budskab forkynder du Jorden?
 „Siig, hørte du Spynelirren? Skal jeg døe?
 „O! skømt ei den Slumren, du Valhals Moe!
 „Tal! Snart jeg skal bløde for Norden.“

Forskrækket, som Hinden af Jagtens Son,
 Sprang Lida nu op af sin Hvile;
 Dog saae hun paa Kæmpen: han var saa skion,
 Hans Nasyn var Arstand, hans Pie Bon,
 Hans Læbe kun skabt til at smile.

„O!

*) Valhals Mser kaldtes Valkyrierne: de overvarede de forevigede Helte eller Einheriarne i Odins Sal, vare i øvrigt Stridens Sudinder, som udsendtes til Hærene, og indviede Ramsperne til Døden.

„O! sine ei, Valkyrie!“ blev han ved,
 „Med Folk jeg udsendtes fra Leire:
 „Jeg iler til klagende Kyster ned
 „At bryde de trodsende Venders Fred:
 „Veror mig! Jeg døe eller seire!“ —

End blodred og undrende Lida staaer;
 Dog oplod hun bævende Munden:
 „At satte din Tale jeg ei formaer:
 „Jeg er ei fra Valhal: en lille Hjord
 „Jeg vogter; den græsser i Lundene.“ —

„O Guders Veninde! du knusser mig:
 „Du skremter dig ikke Hyrdinde:
 „Den himmeliske Glands, der omstraaler dig,
 „Den Skionhed ei boer hos en Dodelig:
 „Forgieves du vil mig forblinde.“ —

„O Far! eller Herse! bespot mig ei!“ —
 Hun nedstog det smægtende Die;
 Men hurtig hans Tale fandt banet Wei
 Til bankende Hierte; hun mægted ei
 Sin Gang fra den Kriger at boie.

„Hvo kunde dig spotte? Bespotte den,
 „Mig kærlige Guder lod' finde!
 „O! læs i mit Øje, jeg er din Ven,
 „Og vil du belenne mig, bliv igien
 „Mit Haab og mit Held, min — Veninde!

„Du tier: jeg bæver. Ei Tiender saa
 „Kan lære din Valer at bæve.
 „O! tal dog! O! lad dog min Oval formaae
 „At vise mig Haab i dit Øies Blaa,
 „At love mig Valhal, du Sieve!

„Smil Ømhedens hulde Gudinde: Smil!
 „Det mig til de Vender led sage!
 „Saa træffer, saa dræber min tunge Pill;
 „Saa henter jeg Seier med vældig Sil
 „Til dig og til Kongen tilbage!“

Nu blusser end Lida vel tifold meer,
 Og Hiertet er piint, som i Fængsel.
 Med tvetydigt Blik hun paa Kæmpen seer,
 Og Hiertet er Ønste; hun neppe meer
 Kan modstaae hans flammende Fængsel.

O!

O! frygter, I Piger! for Smigers Ord!
 De hilded' saa mangen i Neden:
 'De ligne den Urt, som vel deilige groer,-
 Skjont trolos og skult i dens Indvold boer
 En Gæst, som er svanger med Doden.

Tilsidst sig dog Lida fra Kæmpen steed;
 Med dampet, med stielvende Stemme
 Hun bød ham at fare til Rysten ned,
 Alt stride for sukkende Brædres Fred,
 Og Modet med Lida forglemme.

Men Valer i Lundens sit Delt opstog,
 Og toved', og glemte de Bender;
 Og daglig til Lida han Beien tog,
 Og kostbare Smykker af Guld freindrog,
 Og bandt paa den Deiliges Hænder.

Hun saae paa de Smykker, hun svagt modfod,
 Hun redmed', og saae dem med Glæde;
 Hun Perler om Halsen ham slynge lod,
 Og Guldsønder sætte paa spæde Fod,
 Og lettere syntes at træde.

Og Valer blev driftig, og Lida svag,
Og tangefuld blev hendes Hierne;
Og Hiertet slog høie og snare Slag,
Og Valer indfandt sig med Skienk hver Dag,
Og Lida modtog den saa gierne.

O! frugter, O Piger! for ødste Pragt!
O! frugter for Skienk at modtage!
Den trykker paa Hiertet med sikker Magt;
Det ommes, det vorder saa saare svagt:
O! støder den Glimmer tilbage!

End faldt dog ei Lida; men rørt hun saa
For skælvende Fedder den Ræmpe;
Med blodige Bonner han øste laae,
Og knap kunde Bluelsen meer formaae,
Den stormende Eftov at dæmpe.

„Saa, Lida! farvel!“ saa han vildt udbrod,
Mens Angestens Perler hun svedte;
„Min Siel er et Mastrond, min Dørst er Dod,
Og Doden er Valhal: den Lida bed!
Farvel, o! farvel, du Tilbedte!“

Da reeb han sit Vandser af troless Barin,
 Og famlende blotted' han Sværdet;
 Han swinged' det hurtigt i marvoss Arm
 Med givtfulde Hjerte med hæklet Harm,
 Og Eida nedsegned' forsærdet.

„Hvad vil du? hvad kan jeg? O Væler, tal!
 „Ei Eida vil, Væler skal bløde.
 „Din Afsted er Nædsel, dit Blik er Øval:
 „Sliig, kan jeg? hvad kan jeg da? Kæmpe, tal!
 „Din Død skal ei vorde min Brøde!“

Da stængte han Sværdet af bløde Haand,
 Og reiste den hildedede Svage,
 Og nævnede Guder med vovsom Aland,
 Og Alterets Hoitid, og helligt Baand,
 Og Glædskabers ventende Dage.

Da trykked' den Hulde sin Mund saa heed
 Til Kæmpens vanhellige Læber;
 Og Elstevens summe Lyksalighed
 Sank dybt i den Barm, fuld af Ømhed, ned,
 Som tet til Forbryderens Klæber.

O! frugter, I Piget! den Vaandes Øst!

O! mistroer fortvivlede Taler!

Saa tit de fremkunstles af roligt Bryst,

Der ønsker jert Fald med Misdæder-Lyst:

Af! Jorden har mangen en Valer.

Troskyldig sank Lida i Kampens Havn,

Ned Kærligheds bævende Sode. —

Saa lægger et Skib i en ukendt Havn,

Og Ingen befrygter, at trænge Stavn

Skal Skær og sin Undergang møde. —

En Maaned hengleed, saa holdt Valer Ød,

Og uddrog mod rovende Vender;

Af Mættelse kied han til Strandens foer,

Blev slagen, og hjemkom, og loi sig stor,

San Kongen ham hedder tilkiender.

Da hastede Lida, saa let, saa fro,

Og vilde sin Valer omarme;

Men, fremmed og iiskold, han sveeg sin Tro,

Og Lida nedstyrte', og Valer løe,

Og dandsede frek fra den Arme.

Tungt hvilede Haanhed paa Lida's Siel,
Dybt krenked' Foragt den Forførte.
Snart blev hun til Ordsprog for Drot og Dral;
Snart førgende Moder foer ned til Hel *);
Al Medhuk med Lida ophorte.

Nys vænnet til Bellyst, nu blot for Alt,
Foragter, sig selv hun ei agted';
End fion, hun en Hofmand i Piet falde,
Og hurtigt var Deenhedens Modstand qvælt:
O Bee! at sig selv hun foragted'!

Og Bellystens Gist sig i Blodet sneeg,
Og Hjelene bleve saa røde,
Og Kindernes Rose blev mat og bleg,
Og Barmens den blændende Fylde veeg,
Og Læbernes Undighed dode.

Og atter nu Bladet sig vendte om;
Forstukt, hun besedtes i Vaande.
Hun tigged' om Døden: den tidlig kom;
Hun gysed' ved Tanken om Frigga's Dom,
Og haablos hun opgav sin Vande.

* Hel, Dødens Gudinde.

Enn

Saa visner en Gran paa et Fjeld i Nord,
 Naar Stormen har blyttet dens Rodder;
 Snart sortnes dens Gronne, den kraftles groer
 En Storm kun endnu! — og den brat nedfoer
 I Dalen ved Biergenes Rodder.

O! stenker en Taare til Lida's Fald!
 Hun var den jo vaerdig, I Skionne!
 Ne! stort, alt for stort er Forfertes Tal:
 O! grader, I Piger! ved Lida's Fald
 Og forster den Veiler, I sonne!

P. H. Haste.

Paa en Kones Fødselsdag.

See hvor snelt henvinde Livets Dage;

Uformærkt dets korte Maal vi maae;
Ungdoms Aar vi har kuns faa tilbage:

Blot eet Skridt, vi paa dens Hælding

Maaatte disse Dog faa stille finde

Hen i Jevnheds fredelige Noe!

Varig Lyst jeg veed vi ei kan nyde,

Sorger skal ved Glædens Side groe.

Sid vi bare maae tilsammen vandre

Med fornsiet Sind ad Banen hen;

Og i huld Tilfredshed med hverandre

Oste Stue denke Dag igien!

Dag, som har udgiort min bedste Lykke;

Dag, hvorpaa Eli; a mig blev fød!

Ingen Skæbne skal dens Værd nedtrykke;

Evig dens Grindring er mig fød.

Hastig

Hastig angret Svæghed Du tilgive:
 Den dog aldrig Hierters Ørde er.
 Læs deri, om Du mig ei skal blive
 Til min allersidste Time kør:

Sa, blandt alle Forderiges Piger
 Kunde jeg end atter vælge mig:
 Straf, mig Himmel, om jeg usandt figer!
 Ene jeg, Elija! faared' Dig.

E. C. Bruun,

Erin-

— Grindring,

en Sang.

Rom, Grindring om de tabte Dage!

Med dit Beemod selv du troster mig:

Gjennem Graad jeg seer tilbage:

O! jeg var saa lykkelig.

Skjent og klart, som Engles Himmel, smiled

Jordens Bedste, vugget i min Arm;

Godt paa hendes Varm jeg hviléd:

Elskovs Tempel var den Varm.

Tet til min var hendes Læbe soiet;

Tungt af Fryd opsteg vort Aandedræt;

Overvættet Lyst af Piet

Kulled' Daarer ned saa let.

Skyldfri Skjent, som Gud, der var tilstede,

Maadig skued', af vort Pie loe;

All vor Tale var kun Glæde,

All vor Lavshed, Hiertets No.

Nu hun hviler i en Andens Arme:
 Af! mon hun er lykkelig derved?
 Gid hun er! — og al min Harne
 Skal jeg taalig synke ned.

Neen, o Pige! var vor Elskovs Que,
 Og naar jeg af Graven reiser mig,
 Dristig skal jeg derfor stue
 I forklaret Aasyn dig.

ph.

Eil

Til en Veninde.

(Paa et Livbaand.)

Varig Fryd blev ej vort Lod i Livet,
Sundhed, Niigdom, Hæder, Alt forgaaer.
Dog, har Himlen os ej Vensteb givet
Til at lindre vore tunge Knar?

Bed dens Haand vi trygt kan Vejen finde
Gjennem Sorgers føle, Skumle Nat;
Hvem Alfader gav en huld Veninde,
Gav han meer end Indiernes Skat.

Ej ved bitter Dadel hun ham sagrer;
Hun ej quæler ham med tiækvold Trost;
Bud hans Nod hun fælder Hiertets Zaarer;
Deler barnlig glad hans mindste Lyst.

Strax enhver, som kjender Dem, vil finde,
At jeg Dem, skjont svagt, har kildret her;
Dem maae Baendet sige det, Veninde!
Kjender vel beskeden Dyd sic Værd?

Niber.

Til

Til en Søster.

Selv i Barndoms Aar, da Naturen tændte
Venskabs Ild for dig i dette Bryst,
Heg dit sjældne Værd, gode Søster! kjendte,
Og jeg vistig lød Naturens Ros.

Edel Videlyst lærte dig at agte
Nyttigk Kunstsak meer end flugtigt Vid,
Ej ved Flanens Pynt Sjælefryd du smagte,
Men ved frugtbar, stille, hunslig Blid.

Himlens milde Lov dannede dit Hjerte
Til at elste Gud og øve Øyd;
Ej din Varm var lukt for den Usles Smerte,
Værlig glad du deelte Venners Fryd.

Blib i hver en Stand Kjennets Lyst og Hæder,
Gjer en værdig Elster lykkelig,
Og han lønne dig for de sande Glæder,
Som din Aand, dit Hjerte skænkte mig!

Niber.

Erklæring.

(Til Laura.)

Om hvilken du er min gud, og hvilken din
Gudske Gud? Og hvilken din
Gud, der gud for din gud?

Mjelig Laura! eiegode Pige!
Fra din Elsters Arm du til mig saae,
Spurgte mig, hvorfor om Amors Rige
Aldrig dog jeg Strengen vilde slae?
Sklonne! nu den Døner skal forklare
Hvi om Elskov de saa rause vare,
Hvi ei Minnesangens Roes de lueae.

Laura! sig, om nogentid den Blinde
Malte dig en yndig Toraarsdag?
Sig mig, om den Døve nogensinde
Roste Mattergalens emme Slag?
Sig! mon den om Livets Fryd kan vaede,
Den, der aldrig smagte Livets Glæde,
Men, hvis Lod var varig Knimmers Nag?

Kierligheds saa sedt bestrevne Smerte
 Skæbnen mig endnu ei kiende bød,
 Ingen Pige skænkte mig sit Hjerte,
 Intet Kielsen Præste for mig led;
 Ubemærkt, i Livets Dal jeg banker,
 Der min Sovn af Elskovs mange Tanker
 Uforstyrret er endnu og sed.
 Dersor ei endnu jeg Strengen hørte
 Amors underfulde Magt til Priis;
 Pige! dersor ei endnu du hørte
 Mig at sukke sint paa Elster-Biis;
 Dog — om Gen, som dine Under pryde,
 Mig et Smil, et Haandtryk vilde yde,
 Sikkert sang jeg da min Freds Forliis.
 Frankenau.

Alper

Alpe-Rosens Skabelse.

Min elskede Veninde
 Grevinde Charlotte Schimmelmann
 helliget
 af
 Frederike Brun, fød Münster.

Freia, Livets og Kierlighedens Gudinde, vanskede over Bierg og Dal, omkring ved Floder og Søer. Under hendes Fied fremspirede Urter og Blomster, og i levende Samklang hyldede hele Naturen Vashallas hulde Datter. Deeltagende besøgte den menneskeligste blandt Gudinderne Enfoldigheds stille Hytter, og dvælede længst hos de harmlose Hyrdes-Folk, som i salig Uskyldighed fulgte Natursrens Love. Hun havde forladt Teutoniens morke Skove, og isede til det lykkelige Land, hvis Uskyld og Fred Nyget havde malet i Odins glimrende Haller. Disse Willeder lokkede hende ned fra Iduns gylne Uddeligheds-Bæger. Med aldrig trættet

D

Guds-

Guddoms-Kræft besteeg hun de himmelhøje Alpes
Mure, og hvilede i Dalens grønne Enge, syldte ned
Blomster, kun mindre fionne end de, hvis Krands
i Valhalla omdustede de Udsdeliges Æsser. Men
her ombyttede hun gierne den skinnende Krone med
Krandsen af visnende Blomster, som daglig nyfodte
i Himmelens Dug, indstertede hendes gyldne Haar.
Fortroelig levede hun blandt det lille godmodige
Folk, der stolt, frit og utvijgelsigt, som de Viergs-
Kæmper, der omgive det, forener Styrke med blid
selfkabelig Dyd. Hun drog op fra Vierg til Vierg,
og kom endelig til en eensom vild Dal, om hvilken
hevede sig evige, skinnende Sneetoppe, som i deres
tavse Pragt henrykte selv en Gudinde. Fra de dybe,
bosgefulde Giøshave, som iblandt takkede, sorte Klip-
pe-Bredder skyttede sig i Dybet, optaarnedes Pals-
ladser, baarne af klartskinnende Støtter, hvor Azur
og Amethyst omfunklede hende. Da Gudinden nærs-
mede sig, oplod Jorden sit Skiod; her hælvedes
Haller, besaaede med lynnende Chrystaller, i natlige
Huler, giennem hvilke Smaragd-Strømme perlede

paa hvid Marmorgrund. Freia valgte den een somme Hule til lønlige Dad. Her forfriskede hun de sionne Lemmer, naar hun, som Hyrdinde, havde baaret Dagens Byrde blandt det elskede Folk, og ved sin himmelske Nerværelse udbredt lislig Unde blandt Engenes Døtre. — Studsende saae Beileren sin Moe vende tilbage om Aftenen. Den samme var hun i Uskyld og Trostab, men omgivet med ørende Tryslerie, som han hidtil ei klandte. Hyrig vilde han omfavne hende; men som fængset studsedte han tilbage. Et Dækast, et blidt Haandtryk var ham i Dag kørere end hundrede Kysse. — Undertiden saae Egtemanden sin flinke Kvinde i Færd med huuslige Syster, som hurtigere og lettere fuldførtes. Rosig smilende stod hun blaudt de rosenrode Børn; anderligere end før trykkede hun Manden til sit hanskende Hjerte; og den brune Hyrde elskede sin Mage smimere end paa det første Lovtes Dag. Engang i en varm Sommernat, da Guldmaanen nedgød en blidere Dag i Dalene, hvilede Gudinden paa kosige Mos i Chrystralz Grotten, soin i en bueformig Uabs-

ning optog det indlistende Halvlys. Smidigt Epheu
flættede op ad Stenen, og faldt ned over Hvalvin-
gen som et Garn, der, spøgfuldt løftedes op af Mats-
tens Vande. Kildens snaksomme Plasken inddynsede
lidt efter lidt den udvortes Sands, og lod Phanta-
sien sværme omkring i Fortidens skumrende Enge,
eller i lyse Udsigter til Fremtiden. Da vankede
hendes Blik fra det halvskumle Mørke hen til den
magisk oplyste Blanding af trodsende, sorte, opstreb-
ende Klipper, som Selvlys bebræmmede, medens
Stromme af Klarhed i bølgende Skyer glede ned ad
hun af evig Dug glindsende Klippevæg i rislende
Vandsfald, som syntes at udstromme fra det høie
blaae Firmament, og at bortføre Maanens Straas-
ler, der med den bevægelige Flod brusede ned i dufs-
tende Blomster-Enge. Stiernerne bævede paa Hims-
lens Ether-Blaae, den lette Biergluft steeg med
Urternes Bellugt, som en Sky af Offerduft, i Skabs-
ningens stille natlige Høitid, op til Gudinden. Par
og Par hvilede Markens Dyr og Skovens Beboere
i Slummer. Den velgjørende Gudinde signede de
Sovens

Soveude, og glemte Himsen paa Jorden, som si hvidsagtigt Duft-Slør smilede op til hende fra Biergs-Dalen. Intet aandende Værens Lyd afbrød den høstidelige Lavshed. Kun Rasten af Strommen, som oplostes i en neddryppende Chrystal-Skye, og som i bolgende Sværen udged hele Verdner af Glands paa de runde Høje, som optogte den, kun den fierne Dragen af Gletscher, som ned sank i Kloster af et vidt udbredt Sneebierg, vækkede stumrende Gienlyd. Men for en Udsdelig var ei Naturen stum. Hun saae de skulde Kræfter virke under Nattens Skygge; hun saae den natlige Køling opfyldte Jordens Marer, og hørte de raskere Pulslag. Men pludselig fornam hun fra den høje Spidse af Bierget, hvori Chrystals Grotten glimrede, en sagte Klage, som Nattergalens, der i Elle-Busken sørger over sin tabte Undling,

„Skul dig, o Maane, og sorg med mig! Skulkes, I blinkende Stierner! Solstrom, brus i Mørket! Ach! alle I vor Kærligheds Bidner, sukker med den ulykkelige Ida! — Sagte Buskenin-

ger, som fusede i hans, i Dødsøffrets, Krands, vor-
der summe! — ach! I fusede ogsaa i Brudekransen.
Theude! Theude! hvor er du? Svæver du hisset
over Pigens Hoved! du som stedse steeg høiere,
hvor ingen Dødelig havde vandret, indtil du styrrede
i Afgrunden? — Tag mig med dig, min Trolovede,
min Brudgom! Ach! du sogte kostelige Chrystaller,
for at pryde din Brud paa Bryllupsdagen, og du
fandt Døden! blodig knustes du paa glintende Klips-
per! Theude! see, jeg er ryntet til Brud med Lær-
ketræs Skud, og med et Klædebon, purpurfarvet
med dit Blod. Kom Elskede! de smaae Alfer svæve
i dandsende Kredse hist over Afgrunden! Læssig syns
get Uglen i Klosterne min Brudesang. Theude!
du kommer! jeg seer dig vandre hist nede ved Stroms-
men. O til! — Men hendes Hjernes Dunst
Billede svandt, og afmægtig sank hun ned paa den
friske Jordhai, som skuldede Theudes Legeme. —
Hendes Øie stirrede fremad i Mørket; — hendes
beklelte Hjerte sogte i stærke Slag en Udgang, og
kunde ei briste. Thi inægtig sammendrog det unge,

usværs

usvækkede Liv' de Vaand, som fængste Sielen til Legemet. Med hynksfuld stod Livets og Kærigheds Gudinde, hos Den Lidende; hun vinkede Bes trielle, og sagte løsnedes Livets Vaand. Som af en dyb Slummer svævede den frie Aand bort fra sit deilige Skul, som udstrakt og koldt hvilede paa Hoen. Spir op fra Doden, liffige Blomst! røbte Gudinden med solvklar Stemme. Da fremstod i Maanens Straale en grøn Bust, idel Dust og Frisshed fra Stammen til Gladene. Purpur-Blomster skinnedde frem under beskyttende Torne. Silende opfoer Gudinden, i sin Arm holdt hun den halvdremmende Ida, som ved Gudernes Bord i Valhalla vagnede til nye Glæder.

Den anden Morgen sagte Hyrdiunderne den ulykkelige Elkende. De fandt hende ikke. Men over Graven blomstrede den liffige Alpe-Rose allene paa den usgne Klippe, der ellers kun skuldes af Mos. Ogsaa den guddommelige Fremmede var forsvunden.

Lifligste blandt de Blomster, som Helvetiens
rene Himmel nærer; din krydrede Duft gægede
mig i den torre Hede over udhængende Klippesti-
ser. Din tarvelige Skionhed glædede mig, naar
den svrige Plantes Verden døde hen omkring mig.
Liflige Blomst! ogsaa her ved Folde Weltes Bred,
under nordlige Himmel hidaaender du mig fod Erin-
dring af Beemods dugfulde Bæger.

Øverraskelsen.

Til Friderike Brun, sod Münster.

Naar med frugtelig Røst Nordenwind tumler sig
Mellem Fislag og Nat, merk, som et hvælvet Field,
Og taalmodige Vandrer, uvist om Tiden,
Glidende traver frem, venter ei Dagen nær;

Naar da ruldselig, klar, smykket med Engledragt,
Dagens milde Gesandt rødmende naer Endost,
Og de faldende Draaber hvidigt børres
Af den oprundne Sol, deende ved dens Smil:

O! da siger ei strax Vandrerens Lov til Gud;
Thi Forbavelsens Nu quæler hver halvfedt End;
Glædens perlende Dug ei salver hans Nasyn,
Taareløs, uden Røst, stirrende staar han der.

Siig ei dersor, hans Aaland takker ei Lysets Gud;
 Siig ei, Hiertet er tomt: Fylde nedtynger det.
 Snart skal slumrende Gienlyd vækkes af Toner,
 Glade, som Lerbens Draad, Bogfinkens Morgenstag.

Ædle! Nordlandes Nat lagde sig paa min Wei,
 Og af syrtende Graad ofte den sibrig blev;
 Dog i Mulmet jeg greb, jeg Mennesker sogte,
 Sielden dem fandt, og, ak! Døden misundte mig.

Deefuld klynked'min Rost, klynked' om Hiertets Tab:
 Stundom rost man fornam hvad jeg i Mørket sang;
 Tret, med Luthen i Haunden, vandred' jeg Wei'en,
 Vidende, Gravens Nat vekler med Livets af.

Klart paa eengang frembrød Morgenens Purpurs
 Skær:

Venslig rakte Du mig Samfunds den varme Haand:
 Overraskelsens Byrde sank paa mit Hierte:
 Dersor min Lake tav; Ædle! mit Hierte ned.

P. H. Haste.

Regn-

—

Negnbuen,

en Fabel.

Forundrede Bolgerne Negnbuen saae,

„Dens sterke og blendende Pragt;

Dens dejlige Fodder paa Havet at staae;

Dens Hvelving mod Himlen udstrakt;

Da hørtes nysgjerrige Hvissen blandt dem;

(Thi Hvissen er Bolgernes Sprog)

Hvoraf den var dannet, hvordan den brod frem,

Og hvorfra den Farverne tog.

En spørger dybsindig, hvad Væsen den har;

En anden, hvor stor er dens Magt?

Og, skjont man ej eenig i Meeningen var,

Beundred' dog alle dens Pragt.

„Den vist nok er mere, langt mere, end vi;

„Saa dejlig selv Solen ej er;

„De dybeste Bande den sækker sig i,

„Og Himlen paa Skuldrene bær.“

End mere. De bad til Neptun, som kom op;
 „Siig du os; du veed det dog vist;
 „Hvad hedder den Gud med den dejlige Krop,
 „Som skinner saa blendende hist?“
 „En Gud? Mej, I fejle“ var Havguden's Svar,
 „Af Vand er den dannet, som I;
 „Lidt Regn, som sin blendende Farve kun har
 „Af Solen, som straaler deri.“

* * *

Ned Erefrygt Mængden til ham stirrer hen,
 Hvis Fortrin bestaaer i hans Stand,
 Som var, om man kændte ham uden for den,
 Til Nød kun en maadelig Mand.
 Men den, som ej blendes af Titler og Pragt,
 Forsikrer dog stedse, som sandt,
 „At end iblandt dem, som er' fodte til Magt,
 „Man dog ikun Mennesker sandt.“

i. m. h.

Elegie
til en lidende Veninde.

Sorg ei, Bedste! sorg ei meer! Mit Hierte
Taaler ei at see saa megen Oval.
Dænk: Den Gud, som fuer al Din Smerte,
Sendte dog et Emil til Sorgens Dal.
Grib det, giennemføl det, lad det glæde,
Lad det trylle Dig med kærlig Glands,
At ei alt for høppig Graad skal væde,
At! Din Ungdoms viñnelige Krands!
O Veninde! snarlig Vaaren iles:
Hvorsor skal da Sorg bortkyse den?
Kort er Rosens Flor; og knap den smiler,
Naar forborgen Orm den tærer hen.
At! saa skal Din stumme Hærin bortsiæle
Al Din Unde, Sundhed, Aland og Lyst,
Skal det sidste Glimt af Haabet quæle,
Og Dit Hierte vorde tomt for Trost;
Mørke trindt omkring Dig skal neddale,
Mere gyseligt, end Prænners Nat,

Og selv hellig Graad Dig ei husvale,
Og Din Afstedstme komme brat. —

O! mit Hiertæ bæver, som om Kulde,
Dødens Kulde styrte sig derpaa;
Rædsomt er det mig, som hvis jeg skulde
Bud Dit Liig i Sorgeskare gaae.) —

Da skal, tordenrort, Din Elste Elage,
Bride sig i Vaande, martre sig,
Vande den, nu signede, blandt Dage,
Da han saae, Kun saae — og elsked' Dig.

O! jeg hører ham: som fængset Torden
Slinger hult i nøgne Fieldes Dal,
Stormer heit hans Jammer; bange Gorden
Væver Gienlyd til hans tunge Oval.

„Ha! min Lyf er føldet ved min Brode;
„Engles Lyf! hvor herlat blomstred' du!
„Verstattelige, ræbte Sove!
„Jeg har voldt, du blomstrer ei endnu?
„Himlens Brede, hele Jordens Harme
„Paa mit knuste Hiertæ velte sig:
„O! jeg kan ei være den, jeg Atme!

„Gud!

„Gud! mon Døden selv kan frelse mig?“
 Saa han jamrer; Døden skal han falde,
 Dag og Nat han skal paakalde dess,
 Snart i Manddoms Kraft for Stormen falde,
 Snart hans sidste Sukke hvine hen.
 Og Din Gleegt, og — at! Din Ven skal slæbe
 Centnertunge Dage ved Dit Stev,
 Indtil Dødens Vande ham skal dræbe,
 Bred afrystende hans visne Løv.
 Det var Skiebnens Løv, mig tit at saare,
 Og ulægelsigt er mangt et Saar:
 Jeg har grædt saa mangen bitter Daare,
 Og en Host af Smerte var min Vaar.
 Dog endnu jeg dristig mod det Høje
 Loftet blegnet Alsyn; thi jeg veed,
 Al den Ond, som straaler i Dit Øje
 Daled' evig i Dit Hjerte ned;
 Og at dette Hjerte varmt omfatter
 Mig med Venstabs rene Himmel-ild,
 Verdig for en Paradisets Datter,
 Og, som paradisist Rue, mild,

D!

O ! den er min Stolthed, denne Rue,
 Og min Forsmag paa Guds Evighed,
 Og min Trest, naar idel Plager true,
 Og mit Værn om alt for svage Fied.
 Hvorfor vil Du da frivillig ile
 Fra den Kreds, der signes saa ved Dig,
 For Din Ven i Gravens hulde Hvile
 Skionner Himsens Kierlighed til sig?
 Ne ! saafremt hans bange Rest kan række
 Til Dit smme, qvidefulde Bryst,
 O ! saa lad den, Edle ! lad den vække
 Haab, som flumer nu, det Haab om Lyst!
 Drik dets milde Straale ! Lad den varme,
 Reise, holde, støtte, fylde Dig !
 Den er blid og sterk: saa tit den Arme
 Fandt dens Allmagt, fandt sig lykkelig.
 O ! Du skal ei da saa mere henvinde,
 Gi vor Daare svømme paa Dit Leer.
 Haabet blot er Himmel. O Veninde !
 Hør mig: Sorg ei, Bedste ! sorg ei meer!

Vise ved en Vens Bryllup.

Bringer Roser, sletter Krandse,
 Det er Venstabs Bud;
 Ingen Mørkheds Mine standse
 Festens milde Gud!

See, han kommer, Hymen træder
 Huld, livsaflig frem;
 I hans Følge muntre Glæder
 Hylde Elskovs Hjem.

Lad os da den Guddom hylde,
 Til hvis Undest vi
 Livets bedste Godhed skynde;
 Brødre stemmer i:

Du, som gier Din tro Tilbeder
 Lykkelig i Dug:
 Som ham i Dit Tempel leder
 Med et sandt Behag:

Hymen!

Hymen! sedse Du betrygge
 Dette Pinhed's Vaand!
 Held opgroe i Elskovs Skygge
 Plantet ved Din Haand!

Blide Deres Dage flyde
 I nyvalgte Stand!
 Lad Dem hver en Glæde myde,
 Som du kienke kan!

Guden smiler; Vensteb rækker
 Krandsen, ædle Far!
 Til et Tegn det aldrig brøller,
 Brodre! Glasset tær:

Blot til Fryd vi samlet blevé,
 Skingrer Ønsket ud:
 Gid vor Ven lykselig leve
 Med sin unge Brud!!

T. C. Bruun.)

E n s o m h e d ,

en Elegie.

Rom, du Haabets smilende Veninde!

Rom, du Tankens Moder, Eansomhed!

Alltid lod du Krætig Balsom rinde

I de dybe Smertens Furer ned;

Alltid bød du Twivsens Taage svinde,

Lod mig kiende mit og Livets Værd,

Lod mig føle Jordens Fader nært.

Maar mig Lufken vennehuld omarmed'

Nydt i dig, den var mig dobbelt flisn;

Maar misledte Mennester sig harmed'

Fiendst mod Kimmers fredelige Son,

Du min Kind med Beemodstaaren varimed'

Taled' hoit om folkt Ufhyldighed,

Og mit Hiertes Storm forsvandt i Fred.

Maar jeg vandred' glad i Hertha's Dale,

Og Guds Millioner Skabte nod,

Og Naturens trøstelige Tale

Hoitidøfuld fra Sol og Storgran lod,

Kærte

Lært jeg, hvor hndigt du kan male,
 Og hvor høit vor Land kan svinge sig,
 Naar vanhellig Lam ei smitter dig.

Naar med tryllende Sirenestemme
 Festlig klædte Laster træde frem,
 Og den alt for Evige let kan glemme,
 Han forraades, om han følger dem,
 O! da lærer du ham at fornemme,
 Mættet Sands forneder kun en Viis,
 Hiertets Bisald er et Paradiis.

Eensomhed! du mig til Himsen leder:
 Stor min Tanke tænker Herren stor;
 Klart jeg siner Glædens Ewigheder,
 Og det hulde Faderhierte troer:
 Suk og Graad! jeg seirer over eder:
 Hisset stønnes ingen Sukke meer,
 Og min Graad skal torres paa mit Leer.

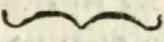
ph.

Trin,

Trin,
en Fisker-Idyl, efter Bronner.

Hvor kan han være Dydres Fiende,
Naar hun dem elsker, og dem har?

M a h b e t.

Hyler, starpe Nordenvinde,

Bister Breddens Blomster af!

Ingen deres Blade finde,

Bolgen blive deres Grav!

Grene, som min Haand har bojet,

Synker døde ned til mig!

Hun, som før I har fornøjet,

Hun, før hvem jeg Eder boied,

Hun ei mere nærmer sig;

Vaaden bærer ene inig!

Jeg haarde Daare, som jeg var! —

Jeg, ene jeg al Skylden har!

End kan jeg hendes Afslag høre,

End

End klinger Dommen for mit Øre;
 O! bitter den, som Malurt, er,
 Og streng, som sure Glaenbær! —
 Al! hendes Tone, hendes Stemme,
 Saa sm, saa sod! — Man maatte glemme
 Selv elnsæist Lyst for den!
 Og dog!, og dog mit Hierted end
 Ved Mindet af den smerter, bløder,
 Jeg føler det, jeg skyldig boder!
 Jeg, Elste, har fornærmet dig,
 Og Døden, som du lerte mig!
 Huler, skarpe Nordenvinde!
 Vifter Breddens Blomster af!
 Ingen deres Blåde finde,
 Vosgen blive deres Grav!
 Grene, som min Haand har bojet,
 Synker døde ned til mig!
 Hun, som før I har fornæret,
 Hun, for hvem jeg Eder boied',
 Hun ei mere nærmer sig,
 Banden bærer ene mig!

I Baaden her jeg rolig sad,
 Og pynted' den, og sang saa glad,
 „Snart kommer hun, og med mig folger,”
 „Saa dandse vi paa jevne Folger.”
 Saa tenkte jeg, og tabte mig
 I sode Follesser om dig.
 En fattig Olding, graa af Alder,
 Med matte Stemme paa mig falder,
 Og skytter paa sin Knortestav
 Vetroer han mig sit ringe Krav:
 Kun over Eoen ham at sætte;
 Det var hans hele Bon. Og dette
 Jeg slog ham af. „Kun du og jeg,
 Vi tredje Mand behøver ei” —
 Jeg daarlige! det var min Tanke.
 Jeg Manden saa bedrøvet vanke
 Langs Stranden hen; han møder dig,
 Og sukkende beklager sig.
 Al! hvor vemodig du ham hørte,
 Og venlig ham i Hytten forte,
 Og lod mig bange sidde her!

Og da jeg kom, og bad dig stige
I Baaden til mig — Pige, Pige! —
De Ord jeg glemmer aldrig meer.

„Trin — saa talte du med Varme:

„Trin, du kunde være haard?

„Mon den, som elsker ei den Arme,

„De høie Guders Bisald naer?

„I Dag jeg ikke voer mig

„Paa skabelige Baad med dig.” —

I Guder! uden Liv og Varme

Jeg stod og stikkel ved min Dom!

Hvordan jeg ud af Hytten kom,

Hvad jeg har tænkt, og følt, jeg Arme!

Det veed jeg ei. I Baaden her

Jeg ene med min Sorg nu er!

Hyler, Sharpe Nordenvinde,

Vifter Breddens Blomster af!

Ingen deres Blade finde,

Bolgen blive deres Grav!

Grene, som min Haand har bojet,

Chns

Synker døde ned til mig !
 Hun, som før I har fornøjet,
 Hun, for hvem jeg Eder høied',
 Hun ei mere nærmer sig,
 Baaden bærer ene mig !

Her sidder jeg, og græmmer mig,
 Forladt, og eensom, uden dig ;
 Saa sidder klynkende tilbage
 En eensig Mattergal, hvis Mage
 Den grumme Glenie ranet har.
 Al ! hvi saa føleslös jeg var !
 Jeg kunde høre Mandens løn,
 Og kold og haard ham Nyggen vende,
 Og uden Trost ham fra mig sende ?
 For vel jeg har fortient min løn ! —
 Jeg arme ! hvo vil lære mig
 At vinde hendes Kunst tilbage
 Og atter blive lykkelig ?
 Til hvem skal jeg min tilflugt tage ? —

Hør mig, mægtigste Gudinde!
 Cypriſ! ſem formaaer at binde
 Elſkovs brudte Haand igien!
 Lær mig, leed mig, du mig give
 Middel, til igien at blive
 Dydens og min Piges Ven!
 Hellig Rue ſkal fortære
 Offeret, ſom dig til Dre
 Daglig jeg vil bære frem;
 Friske Krandſe vil jeg ſlette,
 Myrter om dit Alter ſatte,
 Aarle vande, pasſe dem.
 Hør mig, mægtigste Gudinde!
 Ene du formaaer at binde
 Elſkovs brudte Haand igien.
 Leed mig, Cypriſ! du mig give
 Middel, til igien at blive
 Dydens og min Piges Ven!
 Men, af! hørmed udsøner jeg
 Min Feil igien? — Ha! jeg vil ile,

Vil ikke standse, ikke hvile,
 Hør jeg til ham har fundet Wei,
 Vil bede, tryggle ham tilbage,
 Vil ham i Vaaden til mig tage,
 Og roe med ham til fierne Strand.
 Med Sil jeg haster hjem igien,
 Og flyver til min Pige hen:
 „See, Meta, see, den gamle Mand
 Ved fierne Bred er bragt i Land;
 Tilgiver du mig nu min Brsde?“ —
 Det vil hun! hun vil favne mig
 Saa tæt, som Ranken slinger sig
 Om Elmetsæet. O hvor sode
 De første Kys vil være mig!
 Hvor sot, naar jeg ved hendes Side
 Kan atter over Bosgen glide!
 Irin da glad og lykkelig
 Sit Offer, Egyptis, bringer dig!

Skarpe Nordenvinde, tier!
 Breddens Lilje, duft paa nye!

Lyder, Skovens Harmonier,
 Under tætte Grenes Eje!
 Smil, Natur; thi see, hun kommer,
 Hun, den skonne, Met a kommer!
 Hun i Baaden folger mig,
 Og Irin er lykkelig!

Liebenberg.

Quatrain

med nogle Haar, som en Veninde havde
forlangt.

Min Glæde ved et enkelt Haar hang fast,
 Og Lykken glemte mig, da Haaret brast:
 Tag disse Haar! Maaske hos Dig, Veninde!
 Ei min Erindring set saa snart skal svinde.

ph.

Bise.

~~~~~

Vise.

~~~~~

De Stierner de tiindre paa Himmelens Blaae,
 Dem fuer den Vandrer saa gierne;
 Men aldrig saa snart monne Solen opgaae,
 Strax bortflyer, og blegner hver Stierne.

De Blomster de bramme saa favre i Vaar,
 Glad Laura blandt dem moune vandre,
 Men aldrig ser Pie paa Rosen hun faaer,
 For hun glemmer alle de andre.

Skont quiddre i Skoven de Sangfugle smaa;
 Saalリスト det tykkes at være,
 Men aldrig saa snart mon den Nattergal staae,
 For man agter hine ei mere.

De Piger de braske i fuld Majestet,
 Saal mangen for dem monne sukke,
 Men den, som kun eengang min Laura har seet,
 Ei mere han siuder dem smukke.

Saa mangen en Herre stormægtig og stiig,
 Eig Lykkens eenbaerne mon tykke,
 Men dersom min Laur a Kun' elskede mitg,
 Seg agted' saa lidet hans Lykke.

R a b b e t.

Sympathie mellem mit Herte og mit Uhr.

Nar jeg mig sætter ned ved hendes Side,
 Mit Herte, og mit Uhr de begge slae;
 Men eet jeg gierne ønskede at vide
 Hvorsor de begge to saa hastig gaae.

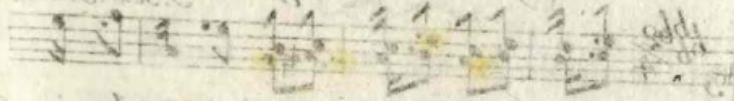
Ep . . .

En

1. Parte

Spield Gaudiu

Spield Gaudiu

Spield gaudiu Spield gaudiu

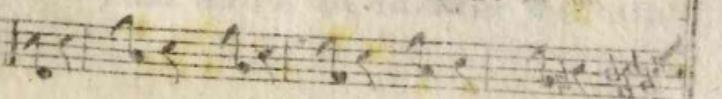
Spield gaudiu Spield gaudiu

Spield gaudiu Spield gaudiu

Spield gaudiu Spield gaudiu

En Piges Klage

*paa
sin Elskers Grav*

J. A. P. Schulz

662 3 Strömmen Taare! Lydmin Kla-ge! ak! jeg hør ja

5 tabt min Ven, Glæ-dens him-melsk lij-se Da=ge

svandt i Dö-dens Mörke hen, ak! hvad har jeg

nu til ba=ge? ak min Ven! min Ven! min Ven!

En Piges Klage
paa sin Elfers Grav. *)

Strem, min Taare! Lyd, min Klage!
 Al! jeg har jo tabt min Ven!
 Glædens himmelsk lyse Dage
 Svandt i Dødens Mørke hen:
 Al! hvad har jeg nu tilbage?
 Al! min Ven, min Ven, min Ven!

Skønt var Smilet af dit Øie,
 Vilhelm! al din Tid var skøn;
 Rosig bar du Livets Moje,
 Kaldte Celia din Son;
 Lod dig glad med Armod nære,
 Du Naturens gode Søn!

Ømhed af dit Øie smiled,
 Ømhed fra din Læbe lod,
 Ømhed i dit Hjerte hviled,
 Og i hver din Daad udbrød —
 Ha! jeg saae, hvordan den isled
 Din og al din Ømheds Død.

E 4

O!

*) Med Musik af Hr. Capelmester Schultz.

O! hvor var' de Dage sode,
 Som dig Døden faldte fra!
 Selv naar Kummens Taarer stede,
 Var du mig saa huld endda;
 Al! og paa din Læbe døde:
 „Celi — Celi — Celia!“

Vent mig, Vilhelm! Døden træder
 Snart paa Livet, Sud mig gav:
 O! hvor er mig comt for Glæder
 Tidens vilde, store Hav!
 Jeg fun lettes, naar jeg græder,
 Du Begrædte! paa din Grav.

Her jeg skal hver Morgen knæle,
 Tanke Gud og Dyd og dig;
 Her jeg skal hver Aften doble,
 Og ved Døden troste mig;
 Her skal engang vore Siele
 Første Gang omarme sig.

D!

O! hvad skal min Længsel snække?
 Dødens Herre! snæk den snart!
 Mærk paa mine tunge Sukke!
 Send din Død med vældig Fart
 For miskundelig at lukke
 Disse Dine snart, o! snart!

Strom, min Taare! Lyd, min Klage!
 Al! jeg har jo tabt min Ven!
 Glædens himmelsk lyse Dage
 Svandt i Dødens Merke hen:
 Al! hvad har jeg nu tilbage?
 Al! min Ven, min Ven, min Ven!

P. H. Hæse.

S a n g.

Lykselig den, Moder, som seer i en Son
 Sin Elskedes Billed! sin Kierligheds Lon!
 Hun trykker sin Undling til frydfulde Bryst
 Og skuer hans barnlige Smil med Lyst!

Hun seer ham i spædeste Alder forstaae
 Ethvert hendes Ønske, og skionue derpaa,
 Og voren at blive ved modnere Dyd
 Sin Slegts og sit Fædrelands Hæder og Fryd.

Og hver Gang det Undlingsens Fødselsdag er,
 Da føler hun dobbelt, han er hende Kær;
 Hvo aldrig var Moder, begriber det ei —
 Men denne lyksalige Moder er jeg!

Charlotte.

Den

Den attende October 1788.

Hvor findes Jordens Glæder?
 Hvo søger dem med rette?
 Mon den, som hvæsser Sværdet,
 Hvær Krigens Rue blinker,
 Glad søger Fiendens Hierte
 I blandt Kartauners Torden!
 Og bryster sig saa vældig,
 Isald hans stolte Tinding
 Med Rautbær blit omvunder.
 Ach nei! De Suk og Hylen,
 Den Stønnen udi Døden,
 Hans væbnet Arm udpressed',
 Vil ham om Hiertet nage,
 Saal lange som han aander;
 Og naar da Dødens Time
 Han fra sin Hæder falder,
 Da gruler han for Dommen.

Men den, som mere roelig
 Vil sege Navn og Hæder,
 Mon han da ei gior bedre,
 Isald han dybt credenker
 I Kongehoffers Forsahl?
 I Rangen høit opstiger,
 Fraer Stierne, Vaand og Nøgle,
 Kior frem med tre Spænd Heste,
 Og Rudst med tykke Snurbart,
 Som smælder høit med Svaben?
 Ach nei, jeg har hørt sige,
 Den holder sig til Bobler,
 Hvis Stav er Hoffers Naade!
 Misundelse og Avind
 Skal folge paa hans Hæle,
 Ham Rummer og Kabale
 Skal tit bereve Sovnen,
 Og Vergrelse forbeesse
 Den feede Steg, han spiser.
 Og er han eengang krvlet
 Heelt op til Erens Tinding,

Flux kommer der en anden,
 Som snedig spænder Krog, og
 Varduus der ligger Manden,

Nu den, som eene Hæder
 Vil staspe sig med Grublen,
 Som i den rause Midnat
 Hensætter sig ved Lampen;
 Og fermt af Folianter,
 Af Dvarter og Octaver
 En Bog udkompilerer,
 Som skal forbuse Verden.
 Forud hans Sind sig glæder,
 Naar han sig forestiller,
 Hvorledes Recensenten
 Vil arkevis basune
 Hans Noes blandt heele Folket;
 At naar han sætter Toden
 Kun uden for sit Dørtrin,
 Vil baade Mænd og Dvinder
 Og fuldbelæste Knæse

Sin finger sur oploste
 Og pæge: der gaaer Manden!
 Han ned dog Livets Gode?
 Ach nei, jeg har hert sige,
 At den som stedse lader
 Med Hov'det over Bogen,
 Som eene fandt sin Glæde
 I Tungemaal og Gloser,
 Og grubler for at skrive,
 Er tit heel stem til Mode.
 Hans Hierte, det er frossen
 Som Isen trindt om Zembla,
 Og feler ei den Glæde,
 Som omme Siele stienkes.
 Naturens høje Orden
 Og frydefulde Scener
 Han skuor som i Daage.
 For ham er heele Verden
 Kun Bog og Recensenter,
 Og naar da ei Kritiken
 Vil række ham den Hæder,

Han

Han længe vented' ester;
 See, da er der en Jammer,
 Da rives Fier af Gaasen,
 Og Blæk i Stromme rinder;
 Og Skieldsbord og Sarkasmer
 Strap under Pressen svede;
 Og Recensenten, som ei
 Sig lader let forblosse;
 Men sivt staaer paa Respектen,
 Paa lige Viis ham giver
 Et toppet Maal tilbage.
 Saaledes lever Author
 I Kummer og i Feide,
 Har aldrig roelig Pulsslag
 Af lutter Skivesyge.

Hvo lever da lyksalig
 Paa denne lille Klode?
 Kun eene den, hvis Herte
 Slog høit og huld for Dydten,
 Hvis elegode Siel var

Et Præg af vor Alfader ;
 Den som med venligt Øje
 Hensuer til de Skabte ,
 Om han med hielpsom Mildhed
 Kan lindre deres Vaande ,
 Hvis runde Haand husvaler
 Den usle, tunge Armod ,
 Og rædder den Fortrykte
 Fra den, som ham nedtræder ;
 Og at jeg ikke længer
 Med svage Træk skal vense
 Et Billedet paa Dyden ;
 En Mand, som Suhm , den lærde ,
 Den Lærdeste i Norden ,
 Den ødle heie Lærde .

Saa lever Suhm lykselig !
 Til Ven for hiedne Dyder :
 En Pige Han blev stenket ,
 Hvis ødle, fromme Hierte
 Opblide skal hans Timer ,

Naar

Naar træt af Østids Grandstning
 Og lerd og gavnlig Gyssel
 Til H endes Bar m han iler :
 Og naar Hun Ham da kryster
 I Sine Kielne Urne,
 Og føler, det er Manden,
 Som sang saa om om Sigrid ;
 Da vil vi signe Dagen ,
 Den attende October ,
 Som glædede den fiedne ,
 Den store Mand i Norden .

Sfion:

Skionhed,

en Sonnet.

Ikke Slaven feig Tyrannen hyder;
 Ikke snever Land tilbeder Guld;
 Haa kun Storheds Laageglimmer fryder;
 Farre blev Navnkundigheden huld:

Skionhed! ene du er almagtsfuld,
 Verden dig frivilligt Offer hyder:
 Sejervis ved dig, besielet Muld
 Over Træl og Trællens Herster hyder.

Dog isald du Jordens Børn vil boie,
 Naar du Eldens nære Holder seer,
 O! da strale Dyden af dit Øje!

Skionheds Østre! venligt Dyden Jeer:
 Piger! lad den eders Værd forhsie,
 Og ei Døden selv forskrækker meer.

P. H. Haste.

Gant

Sanct Hans-Ormen,
en Idyl.

Svagt glimtede den tiltagende Maane giennem Eb-
lebusenes] runde Blade; neppe sik den Lov at speile
sig i den stille rislende Bæk, der i mangehaande
Bugter hengleed ratsigt for at ramme sig i Haret,
liig den Dydiges Liv, der uden veldig Karim syns
der sig frem mellem tusende Hindringer, for endes-
lig at tage sig blandt Evigheder. Det var en klar
Aftenstund, dobbelt listig ester en beklumret Som-
merdag. Caroline, yndig, som den vaagnende Mors-
Gen, frisk, som en halv udviklet Rose, før Solen har
tøvet den Mattens Perlesmykke, Caroline var den
ædlest mellem kæde Sostre, og følende var hendes
Hierte for alle Skaberens Under. Hun havde aldrig
gandet hofslust, aldrig nærmet sig Stædernes Fors-
Dærvelse, aldrig ydet Modernes Drang sukkende eller
villig Lydighed; ei heller havde Lasters frugtbare
Moder, Bankundighed, hænge sic mørknende Glor

over

over hendes syrige Siel. Mynnende gik hun ned til den Græsbænk, hun selv havde anlagt ved Bækken under Ellenes Toppe, og satte sig, og tav, og lyttede efter Froernes eenslydende Kvækken og Græshoppernes harmsfrie Sang, og de milde Lustningers Bevægelse mellem Klappende Bladet. Alt afgökede hende Opmærksomhed; thi Kummer havde ikke naært hendes Hjerte, og hendes Forstand var tidlig dannet. Alt var hende Fryd; thi hun var ung, sund og uskyldig.

Som hun der sad, og hendes Pine spillede omkring, snart paa Vandet, som listede sig bort, oversnækt med kantede Glimt af Maagesinnet, snart paa en rank Urt, der kneisede med en eneste nyppe skulig Dugperle, opdagede hun noget Klart, som langsomt flyttede sig i Græsbunden. „Ah! hvad er dette Deilige?“ sagde hun, og ragede med de smaa Tingre mellem de fugtige Straa. „Det er holdt,“ blev hun ved, men var ei bange; thi hun var ikke overtroist; dog tog hun nderlig sagte derpaa, formodende, det var noget levende, som let funde bes-

kladiges. Det var en Sanct Hans-Orm. „O!
 „hvilk en skon Orm! Jeg vil beholde den. Jeg vil
 „optage af dette Græs, og af denne Jord, og bære
 „det hjem, og føde dette deilige Dyr hos mig; og
 „hver Gang jeg seer det, vil jeg tænke paa, at Gud
 „har ståt saa meget Skont, og at det skinneste
 „Menneske er intet Ander, end en skon Orm med
 „nogle ædlere Fortrin.“ Hurtig bandt hun Fors
 Elædet op, og stiar en tyk Græstør, som hun lagde
 deri, og isede hjem med Ormen i den varme Haand.

Bojet af Alder, men mandigen bojet, sad Caro-
 line's Fader uden for sin Huusdst, frydende sig over
 sine hvide Haars Velsignelse. Hans Agre gave Haab,
 hans Hosloster vare fulde, hans Hjorde vare talrige;
 men over alle disse Herligheder var hans Caroline
 ham kær. Glæden sik en ny Skikkelse i hans As-
 syn, da han saae hende komme løbende; ved en ind-
 bydende Bevægelse med Haanden sagde han hende,
 hun maatte sætte sig paa Bænken ved hans Side.

„Fader!“ sagde hun, „jeg har fundet saadan
 „en herlig Orm! Den kinner næsten lige saa sterk,

, som

„som Maanen gien nem Elletoppene. See!“ Men i det hun oplukkede Haanden, og saae til sin lille Indling, blev hun vaer, at dens Lys var mørkelig fordunklet. „Ae! den skinner jo næsten ikke mere, hvoraaf kan det komme sig, Fader?“

Faderen: „Slip den, Barn! læg den paa Jordens igien! Du har havt den i Haanden, dersom for er den saa dunkel.“

Strax tog hun den medbragte Tørv frem, og lagde Sanct Hans-Ormen deri, og lidt efter lidt fik den sin forrige Glands. Forundret bestuede hun Ormen, og saae stiftende nu paa sin Fader, og nu paa Ormen igien.

Faderen: „Seer du, Caroline! nu skinner den igien. Den kan ikke taale den kunstlade Varme. Dens Klarhed ophører naar du tænker bebst at pleie den. Ubemærket er den skinnest. Hør, Datter! det gaaer med denne lille Orm, som medlen Piges Usyldighed. Saalønge den er ukunstlet, skinner den herligt, Maanen straaler ikke saa klart, Solens Skin er ei renere; men jo mere der kunstles med den,

„den, desto mørkere, desto tweydigere bliver den,
 „Vel! om den ikke ganske forsvinder!”
 „Caroline!” blev han ved, „jeg er gammel.
 „Gud veed, hvor mange Aftener jeg endnu skal folde
 „disse Hænder.” Pludselig randt en stor Saare ned
 over Pigens favre Kind: ommeligen strog den
 Gamle den af med sin omvendte Haand. „Ikke miss
 „fornøjet, gode Barn! Naturen krever Intet, uden
 „sin Ret, og Naturens Love ere Guds Love. Vil
 „du være uuffreds med Gud? Dog lidder jeg gjerne
 „denne Saare, og denne med: de klæde dig vel; men
 „ikke for mange, ikke for lange. Nu da, jeg skal
 „snart fra dig; du er endnu uskyldig, kunsless, som
 „du kom af Naturens kærlige Haand; men du vil
 „komme ud blandt Mange, som ei ere saa, som i vs
 „rigen beslitte sig paa Noget, de kalde Ustændighed,
 „og velce den som eng Gravsteen over Uskyldigheden;
 „da vogt dig, at du ikke befanges af dem! Dere
 „Kunst er farlig. Viis dig altid, som du er, og vær
 „altid god, at du kan finne som Sanct Hans Dr
 „men! Og skulde nogentid, jeg sulker ved at sige

„det,

„det, skulde nogentid din Uskyldighed tage sin op-
rindelige Glæds — Datter, du husker jo, og,
, af! din gamle Fader græder selv — af! skulde
,,du nogentid fordunkles, da tænk tilbage paa denne
,,Aften, og denne Sanct Hans-Orm, og hvorledes
,,den atter skinnede, da du slap den! Og riv dig saa
,,los af de forhadte Omarmelser, som smittede din
,,Kænghed, at du maa fornye din Klarhed, og stræ-
,,le undeligen i hans Øie, som dannede Naturen!“

„Fader!“ sagde Caroline med bevegelig Stemme, og lagde sin glødende Mund paa hans Haand; „Fa-
der! jeg skal tænke paa denne Aften, og paa Sanct
,,Hans-Ormen, og hvorledes den skinnede, for jeg bes-
„rørte den — aldrig, aldrig skal jeg behøve mere!“

„Gud har hørt det,“ sagde Oldingen med langsom Høitidelighed. De tav nogle Øieblikke. Stætende sig paa Datterens Skulder reiste han sig.
„Kom, Caroline!“ sagde han, „og reed min Seng
,,om! Jeg sover altid saa sødt, naar du har redt
,,den.“

Hedevig.

(Efter Voss, til Schulz's Melodie.)

Hvor Egen løvfuld Arm udbredes

Bed syvbegroet Aa,

Ead Hedevig i hvide Klæder,

Og bandt de Strømper finaa;

Hun bandt og sang saa hjerteglads,

Saa himmelskødt, jeg veed ej hvad.

Jeg gik til Aaen hen at mede;

Det var saa ejer en Gang.

Bag Hesten hørte jeg med Glæde

Den skjonne Nabo sang.

Bed Træet lod jeg Anglen staae

Før til den favre Slut at gaae.

Saa eene her, du gode Pigel

Maa jeg forskyrrre dig?

„O gjerne! det vil intet sige,

„Du ej forskyrrer mig.

„Jeg ledte efter Lyttebar,

„Men Heden var mig til Besvær.“

Saa tækkelig hun ad mig smilte;

Jeg tabte alt mit Mod.

Jeg sad, og ved min Side hvilte

Den Eksernes pegne God.

Den mellem Gras og Blomster laae

Jeg havs den nette Svikkels saae.

Vi sittrede som Espeblade,

Og vidste ej, hvorfor.

Og tidi hegnudte vi saa glade,

Men mangled' hastig Ord.

Og lyttede paa Tuglens Sang,

Som fra de næste Buske klang.

Tidssidst jeg dristig Espog begynder,

Fra Skjoder Tenen tog;

Men tappert hun den grebne Synder

Med Strikkepinde nøg,

Og truer strengt at blive vred,

Om jeg med Skjolmerie blev red.

O!

O! see, hvor Sølen venlig smiler
 Igjennem Lovet frem,
 Og paa din Kind og Læbe hviler,
 Med Purpur maler dem!
 Som Aftenrødt paa stille Øse,
 Saa er dit Blasyn, vakkre Moe!
 Hun smiler, hendes Barm sig hæver,
 Og bly hun skuer ned,
 Og paa de skjonne Læber hæver
 Et kjelent Suk derved.
 Jeg nærmer mig og uden Ord
 Vor Mund hinanden Trostab svor.

V. R. Hjort.

Fra en Elsker.

H^erlig lønner du din varme Ørker,
Himlens blide Datter, Kjærlighed!
Du hans Sjel forædler, fryder, styrker,
Glæder spire rundt om hvert hans Fjed.

Jeg har hyldet dig, Udodelige!
Og jeg følte glad din Guddoms Gld;
Ogsaa mig du skænkede en Nige,
Ædel, hndig, vittig, from og mild.

Hevnykt skuer jeg den Dag i Møde,
Som til hnselig Fryd indvier os.
Mindet om hvet Lust, vi fælles nøde,
Lid og Dod og Grav skal byde Trods.

Og i Dag mit Hæld jeg tifold smager;
Thi jeg nyder alt, med frendselid Land,
Dette Smil, hvormed den Ædle tager
Denne Gave af sin Elskers Haand.

Riber.

Wise

Vise paa en Venindes Fødselsdag.

En Stemme.

Naturen gav sin første Datter
 Et Hjerte blodt, og huldt, som Dit,
 Der yndte blid uskyldig latter,
 Og smilte til sin Adam frit,
 Hun Kone blev, som Du, og ned
 Lyksalighed i Elskovs Skied:

Chor.

Thi, elskte Veninde!
 Godt Dit liv henvinde,
 Og lange hyldes i vort Lag
 Din Fødselsdag!

I huuslig Fryd ved Mandens Side
 Hun Timerne som Sieblit,
 Gaae med fornyget Sind Hengslide,
 Og, tro Naturens milde Skit,
 Som Du, blev Moder og med Ha
 En Cherub krysted' til sit Bryst:

E h o r.

Thi, elskte Veninde! ic. ic.

Da vorre endnu Parrets Glæde,
 Og Kierlighedens nye Vandt
 Besættet med hvært Var den Kiæde,
 Som første Ungdoms Ømhed vandt:
 Og hendes, som Dit Niemed,
 War blot sin Mands Lyksalighed.

E h o r.

Thi, elskte Veninde!
 Godt Dit Liv henvinde,
 Og længe hyldes i vort Lag
 Din Fødselsdag!

C. C. Brunn.

Von,

Ven,

en Elegie
ester Sande r. *)

Du, som bygged' Himmelens faste Bue,
Som ei mit Syn, og ei min Siel kan Rue!
Tilgiv, mit Hjerte commer sig!
Tilgiv, hvor Sole Paradiser glæde,
Hvor Dug og Regn de Paradiser væde,
Er kun min Aande Suk, og Graad bedugger mig.

Ei valgte jeg, da du mig bed at være;
Ei freidigt Mod du gav mig til at være
Hver Mose paa min tunge Wei:
Dug, gode Gud! min Graad i al min Drængsel
Er ikke Knur, er sagte vovet Længsel:
O Alsforbarmende! forstod, forstod den ei!

S 4

Ei

*) Sat i Musik af Hr. Grønland, f. Deutsches Magazin, Junius 1791.

Ei Dommer, nei, Kun Fader vær mig Arme!
 Med Lindring du mit syge Herte varme!
 Selv Himle Skaber jo dit Ord:
 Dog veed du, Gud! jeg fordrer ei at nyde
 Et Liv, som idel Glædes Roser prydé,
 Kun quæl den hrasse Torn, som i mit Herte groer!

Gud! lad mig, med mig selv tilfreds, fremstride,
 Den sorte Stund, jeg her endnu skal slide,
 Til Gravens Hvile gane med Fred!
 O! elsk du mig, naar Mennesker mig hadde!
 Forlad mig ei, naar Venner mig forlade,
 Og til min Vandring vist en Himmelens Varsel ned!

P. H. Hafste.

Rig:

Rigdom
efter Colon
til hans Veninde, da han reiste ud paa
Handelen. *)

Den Mand, som Plutus gavmild satte
Til Herker over Tønder Guld;
Som dygtig bruger sine Skatte,
Og har dog altid Kassey fuld;

Hvis Enge, Ekove, Marke, Gaarder
Er uden Meal, og Dal, og Pris;
Hvis Haver, Lunde, Wildt, og Hjorder
Gier' Egnen til et Paradis,

Hvor Overslod hver Plet omkranser,
Alt raaber: myd, og intet: spar:
Og som opbyder alle Sandser,
Til ret at nyde hvad han har;

S 5

Ham

*) Plutark anfører dette Stykke i Solons Lev-

net. Mad. Dacier kalder det peu digne d'un sage.

Han — regne Pøblen blandt de Ærige;

Hans Haar er Armod's Haar for mig —

Kun du, min valgte, elskte Pige,

Kun du gør Solen glad og rig.

Jeg søger skal ved sierne Strandे

Hvad Daaren Navn af Rigdom gav;

Jeg giennemløber alle Lande,

Jeg trods'er Farer, Storm og Hæv;

Kun Guld, ei Rigdom, skal jeg vinde;

Jeg bliver bestandig lige arm;

Tor mig er Rigdom kun at finde,

Dione, ved din emme Varm.

P r a m.

No.

Romance.

Fuldmaanens Glands i natlig Skund
 Bestraaler blid den tanse Lund,
 Alt slumrer trygt, kun Axel vaager,
 Og rider froe i Vattens Taager;
 „Gaae“ synger han „min Tole, gaae!
 „I Morgen skal mit Bryllup staae,
 „Ieg næste Midnat Kuldens Harine
 „Skal spotte kæk i Bertha's Arme.“ —
 Og dybt i Lundens mørke Skiod
 Han hører Harpeklang saa sed;
 I festlig Prunk med Ephus-Krandse,
 Der Elle-Kongens Tærner dandse;
 Som Fieldets evig friske Sne,
 Var deres faure Dragt at see,
 Som Engens blege Irrskin bæve,
 Med Lethed, Arm i Arm, de svæve.

Nu En mod Areal nærmer sig:

„Kom, Ridder! træd i Dands med mig,

„Din skal hin blanke Hielin da være,

„Med Hæld du stedse den skal bære. —

„Ei kan jeg dvæle, Hanens Gal

„Snart Morgenrøden varste skal,

„Mig venter Brudeblus og Glæde,

„I Dands jeg skal, som Brudgom, træde.”

„Hun gaaer, en Anden nærmer sig:

„Kom, Ridder! træd i Dands med mig,

„Jeg denne Sadelgiord dig stænker,

„Samt varigt Hæld i Elskovs Lænker. —

„Ei kan jeg dvæle, Hanens Gal

„Snart Morgenrøden varste skal,

„Mig venter Brudeblus og Glæde,

„I Dands jeg skal, som Brudgom, træde.” —

„Nu vel!“ saa svaret Xærnen „Viid!“
 „Men, Ridder, først din Skæbne viid!
 „Ei næste Morgen dig skal fryde,
 „For Elskovs Lyt du Qual skal nyde; —
 Hun rører ved hans blanke Skjold:
 „Bærn ham ei meer mod Fienders Vold!
 Hun rører Sværdet ved hans Side:
 „Paa fremmed Rustning ei du vide!“ —

Nu Axel reed fra vildsomt Krat,
 En Ridder greb hans Vidsel fat:
 „Stands! Never! Skjold med mig du preve!
 „Siig, hvor min Brud du torde rove? —
 Og Axel greb sit Sværd med Hast,
 Men, ak! som Ritterd Nor det brast,
 Omsomst han lader Skjoldet mode
 Sin Fienders Hung, for ei at bløde;

Snart skult med Saar, han sank til Jord,

„O Ridder! her mit sidste Ord:

„Din tabte Brud jeg aldrig kiendte,

„For Bertha kun mit herte brændte,

„I Elsedands jeg hpped' Riv,

„Thi spildes nu mit unge Liv.

„Om vel i Verden du vil fare

„Tag dig for Elleqvinder vare! —

Nu Nattens mørke Dæmring veeg,

I Østen Solen rødlig steeg,

Fra Borgens Linde Bertha kuer

Mod Morgenrødens Purpur-luet,

Hist langsomt noget nærmere sig,

Hun seer, og seer — sin Axel's Liig,

Hun skriger: „Axel! End!“ og blegner,

Og ned på Tinden død hun segner.

Frankenau.

Uſkyldighed,

en Sonnet

til

Jomfrue A. E. F. Müller.

Snarlig tier Beemods heile Klage,
 Naar den trodses af Uſkyldighed:
 Da vi modigt førelge Galden ned,
 Dobbelst fød vi Frydens Nectar smage;

Noligt see vi frem, og see tilbage:
 Inret Nag forstyrrer Sielens Fred;
 Selv den Grav, som Daarer gyse ved,
 Skue vi med Haab bag brugte Dage.

Englereen Uſkyldighed omfavne,
 Hulde Pige! hvort blandt Dine Skridt,
 Og Din Siel til Gøsterz Engle hæve,

Worder Kun Din Fryd, Dit hiertes Adel! —
 O! da skal Dit Øje smile blidt
 Mellem Godes Noes og Undes Dadel.

P. H. Hæste.

Fra

Fra en Fader til sin Datter.

(Paa et Livbaand.)

Gærtneren den spøde Plante frerer,
Og han poder, vander, snitter den:
Haabet om den Fryd, han sig beredee,
Vokker ham til morsomt Arbeid hen.

Og naar Treets Ekygge ham tilbyder
Venligt Eye i hede Sommertid,
Og naar han dets modne Frugter nyder,
Da velsigner han sin emme Glid.

Ean Forældre see med henrykt Øje
Barnets Sjæl at bære Dydens Frugt;
Snart de glemme deres tunge Meje,
Froe de signe deres Kloge Tugt.

Gærtnerens det sode Haab jeg fatter,
At min Plantens Frugt skal qvæge mig;
Dette Vand forkynde dig, min Datter!
Hvad din Fader lover sig af dig.

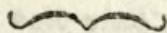
Niber.

Gang

S a n g

paa en Venindes Godfelsdag.

Mel. Mys fyldte skon Sired det attende Jar.

Til Glæde vi skaltes, det tilstaaer enhver,
Hvor stridige ellers vi Mennesker er.
Hver vidner, om ikke ved Ord, saa ved Daab,
At Skabningens Hensigt kan ei være Graad.

Kun twistes der om, hvori Glæden bestaaer;
En, troer den kun findes i glimreude Raar;
En anden i Stoi, en — jeg verdt ei i hyad;
Jeg troer, den bestaaer vel i — at man er glad.

Og glad kan man være ved hvad det saa er,
Naar Glæden man søger, og Glæden er værd.
Men den har fortient, og den finder sit Held,
Som selv bær dens spirende Rod i sin Sial.

Vælgierende Lyst til at udbrede Fryd,
At afvende Sorger, at fremme hver Dyd,
Et Hjerte, opfyldt af den himmeliske Lyst,
O! det eier Fryd, traenger aldrig til Trost.

Før

For saadan en Siel, som da rolig forstaaer,
 Med Viisdom at nyde, at bære hvert Kaar,
 For den viger Sorgen ærbodigen hen;
 Men ædel og blank staaer dens Glæde igien.

Chi elsket af ædle og talrige Kreds,
 Trods Modgang endog, den er stedse tilfreds;
 Deelstagende, dobbelt den nyder hver Lyst,
 Den selv har udbredt i erkiendelige Bryst.

Hver Mismod, hver daarlig Tungsindigheds Sky
 Maa vidt fra Ustyldigheds Munterhed flye;
 Og Himlen, med Welbehag smilende ned,
 Omstraaer dens Glæder med himmelske Fred.

Dens Welbehag smiler, Veninde! til Digh
 Og gior din Lyksalighed Himmelens lig;
 Din Glæde er Øydens, veldædig som den;
 Blid komme din Fødselsdag øste igien!

P. a. m.

Til Thalia's Caroline
for i en Samling Poesier.

Du her ei Ewald, ei vor Wiibe finder,
Da du bortveeg for nedrig Avinds Sviig;
Hver Gratie, og alle Sanggudindex
Forbitrede bortiilte efter dig.

Sin Ewald tog Camenen strax tilbage,
Snart faldtes Wiibe bort af Gratiens
Af! vort Parnasses forte Foraarddage
Med dig — o Caroline! svunde hen! —
Forgiaves, o! forgiaves lytter du
Nu efter hines Tryllemelodier,
Af! eene vi Smaafugle quidre nu
I Musers Lund, og Philomele tier.
Dog synge vi, saa gode vi have lært
At tækkes Musers elskede Veninde;
Er end vort Kvad ei Walther's Undest vurde,
Vor gode Villie dog dit Bisald vinde.

Rahbek.

Wiibe

Winteren,

en Sonnet.

Åh! med Dødens tunge Fied du træder,
 Og Naturen gyser ved det Fied;
 Kolde Winter! over Land og Stæder
 Fløkkevis du ryster Sukke ned.

Jubelsang, uskyldig Eistens Fred
 Negter du det kær, som Skoven klæder;
 Selv påa Flora's varme Blomsterbed
 Skuler sterknet Flod de dræbte Glæder.

Dog Naturens Ven velsigner dig;
 Dog din rædselfulde Morder-Mine,
 Grumme Winter! ej forsørder mig:

Thi du smiler Lindring til min Pine:
 Naar din Kulde skarpest rusler sig,
 O! da seer vor Kongestad Unine.

P. H. Haste.

Sang.

S a n g.

(En kold October Morgen.)

I
N i m den kolde Morgensoel
Alt længe speiler sig;
Saa rodlig fra den kolde Pol
Dens Glands bestraaler mig;
En Sværm af Droster nu og da
Sig Skul i Kratket søger,
Og munter Haren til og fra
Blandt negne Stubbe spøger;

Bortvistet af den skarpe Wind,
I Gaar det sidste Blad
Faldt fra min skyggefulde Lind,
Hvorunder tit jeg sad.

Snart flokleviis den kolde Sne
Skal over Sletten ryge,
Og trætte Vandrer raadvild see
Sit Spor at sammensyge.

Men

Men, kom o Winter! lige froe
 Jeg dog skal mede dig,
 Min levne Fryd, min stille Roe
 Du ei kantrane mig;
 Maar du med Hagel, Sne og Slud
 Vaar mine Nuder larmer,
 Mit Væger kæl jeg kommer ud,
 Og mig ved Dræn varmer.

Og kommer da en frossen Ven,
 Jeg for Caminens Ild
 Ham Stakket byder sidde hen,
 Og froe ham drikker til;
 Der mangt fortroeligt, spøgnsldt Ord,
 Til Aftenen sig bortsniger,
 Vi verle om vort kære Nord,
 Og om dets stielinste Piger.

Frankenau.

Erenß

Ærens Vei,

en Sang.

Mel. Hylde hver sit Glas til Randen.

Viisdoms Son i Veger stirrer

Til han mister Vid og Syn.

Helten mat og blodig irrer

Mellem nogene Sverdes Lyn.

Vegge dromme evig Hæder,

Mig tilhører denne Son,

Mig, som er blandt Eskors Glæder

Viisdoms Grandster, Kampens Son.

Maar min Piges hulde Læber

Ande sad uskyldig Vid

Mens den ispade Finger stræber,

Hurtig, som bevinget Tiid;

Hør jeg øgte Viisdom lærer,

Nemlig Flid og Vittighed,

Flid, som venligt Jorden nærer,

Vid, som Jorden muntres ved.

Vil min Pige los sig flide,
Naar hun hviler ved min Barm,
Med den skjelmiske rask at stride,
Bryst ved Bryst og Arm om Arm,
Stride til hun mod mit Herte
Kielen synker ned igien,
Denne Kamp mig Amor lærte.
O, hvor navnlos sod er den!

O. Horrebaw.

Før i en Samling af Poesier.

til — —

At offre til de hulde Gratier
Man Digheterne beständig anbefaler:
Jeg og — stondt seent — her denne Gield betaler,
Og til een Gracie jeg offerer her.

Rahbek.

Afste-

Aftenen.

Alt det Skabte tier — Væstervinde

Ande sagte over Engen hen;

Stille soler Lundens Sangerinde

Jordens Taushed, tor ei bryde den.

Evnt imellem de beinooste Stene

Sniger Bækvens Vand sig sagelig:

Dammens Speil og Skovens yngste Grene,

Himlens Skyer — Alting hviler sig.

Mellem Østens mørkegronne Høie

Taaer Nattens første Dunkelhed.

Egens Skygger længere sig høie

Over Bækvens syvekrandste Bred.

Lundens Top ved Solens Aftreeds Flammer

Viller ud sit lysbestroede Gleer;

Medens mellem sekkronete Stamme

Dagens allersidste Straale doer.

Over heitidssulde Voge hæver
 Landsbyekirken stolt sit Hoved op;
 Kuende omkring dens Epidse suæver
 Solens Straale paa den gyldne Top.
 Fra dets Blai en eensom Fugl bestuer
 Markens, Engens, Lundens, Skens Prægt;
 Skovens Morke, Aftensodens Luer,
 Al Naturen i sin Aftendragt.

Lusten bølger sig i milde Stromme,
 Et af Middagsilden længer varm;
 Dalens unge Blomster deri tommen
 Deres Bellugt fra den aabne Varm.
 Aftnens Risshed mildt hver Plante vækker
 Af den Eethargie, hvori den laae:
 Rosen paa de tornbesatte Hækker,
 Og Cyanen mellem Algrens Straæ.

Dunkelhed nedglider. Hesper blindef
 Mildt igennem Aftenrodens Skin.
 Elstovs Stierne i sin Dalen sinker
 Paa dens Purpurbane sine Trin.
 Hintslatteret Westens Himmelbue
 I nyefodte Nosers Farve klædt,
 Gienneimstraalset af den gyldne Rue,
 Smiler blidt i hndig Majestæt.

Milde Farbe! venlig du! beklæder
 Westerhimlens lykkelige Sted,
 Hvor fra os til andre Soners Glæder
 Vores Jords Belgieret synker ned.
 Blide Gienstin! hen til andre Egne
 Folger du din flammende Regent.
 Du forsvinder — Alle Straaler blegne,
 Dagens sidste Øieblit er endt.

Ingen venlig Straaleglands forgylder
 Egens Top paa den bekrandste Rand;
 Skovens Midnatsmerke Egnen sylder;
 Daager dække alt det sierne Land.
 Kun paa heie, hvide Skyer smiler
 Dagens Kjulst Ronges Flamme svagt;
 Letbevinget Aftenlærken iler
 Did, engang endnu at see dens Pragt.

Hellige, hoitidelige Stille!
 Du hensmelte i harmonisk Klang.
 Lærker quiddre, Nattergale spille
 Skabningen sin muntre Aftensang.
 Hoit i Lustens øvre Regioner,
 Over Algre, Enge, Soe og Skov,
 Bækkes, møde, sammenstemme Toner,
 Til den eviggode Skabers Lov.

Vidt adspredt paa Marken hordan vanker
 Deelt i Grupper. Ved sin kiende Øst
 Hordan alle sine Hobe fanker;
 Matted' folge de hans Wink med Lust.
 Nadvilis gien nem Ledde, over Diger
 Oversvomme de den hele Bye.
 Deres Toners høie Hvirvel stiger,
 Medens til det vante Hjem de the.

Agerdyrkerne fra Marken vandre
 Trætte hjem, med mild fornojet Land.
 Smilende gaaer langsomt bag de Andre
 Pigen ved sin Elsters kiere Haand.
 Munter Sang og Sylfrit Skiemt bortsniger
 Beiens længde, mens den leder dem
 Did, hvor Hyttens thnde Neg opstiger
 Mellem Frugtrær, til strandtakte Hjem.

Her de snart forglemmed Dagens Moie;

Hvile efter Arbeid er saa sion!

Til den nærmeste af Markens Høje

Keder Oldingen sin unge Son.

Taare fylde Piet, mens hans Tunge

Fra den Vedles gennemtrængte Siel

Priser Himlen, og den gode Konge,

Eum forente virkede hans Held.

„Der, saa talte han, i denne Hytte

Sædtes jeg. Kun Arinod blev mit God.

Andres Træl — hvad kunde mig vel nytte

Algrens Hylde, Engens Overslod?

O! hvad kan den undertrykte Svage

Mod det haarde Magtord: Slæb og tie!

Narene drev Narene tilbage,

Glaedetomme siei de mig forbi.

Oste stod ved Hungers Bord min Taare,
Naar den Uste ~~flaged~~^{flagede} mig sin Nod;
Spottet af den følesløse Store,
Som dog mine Hænder gav sit Brod.
Alderent besneede min Ifse,
Slab og Sorg min Styrke klædte af;
Alt mit Haab var Glæderne, som visse
Venteude mig i den lille Grav.

Men den gode Fader i det Høie
Saae hans rive Lore undertraad;
Kierligent mit halv udslukte Pie
Lærte han at kiende Glædens Graad.
Mere, end det første Vink til Livet;
Meer, end alle Glæderne deri,
Ved hans Faderbud vor Stand blev givet,
Da han bod os alle være fri.

Her, min Son, i denne Gravhais Vollg
Fordum jordeedes en Riddermand,
Som med Kampens Sværd ved Velte rolig
Trodsed' Døden for sit Fødeland.
Her jeg plantede et større Minde,
Helliget ved mangen Oldings Graad;
Denne Egg imedens Sekler svinde
Skal fortolke Fredriks ødle Daad." —

Af det Skabte tier — Vestenvinde
Ande sagte over Enge hen:
Ikun Lundens sode Gangerinde
Med sin Weltlang sylder Skabningen.
Alt er stille — Hellig Taushed freder
Om den hvilende Arbeiders Blund.
Dunkel Natten ud fra Skoven træder
For at leire sig om hans Paulun.

Heitidsfulde Skov ! i dine Dale
 Hvirveler Mulmets tykke, sorte Mat,
 Alle dine levbchængte Sale
 Er' af alt det levende forladt.
 Visnet Lovet hen for Foden rasler;
 Skovens Eko rabler hundt derved.
 Over Tornet, grenefulde Hassler
 Bakke vildsamt mine bange Hied.

Stumme hvile alle Skovens Fugle.
 Mulmet qualte det symphoniske Thor;
 Sørgetoner kun fra Mattens Ugle
 Hyle fra den fierne Kirkegaard.
 Hist fra Byen tude bange Hunde;
 Egnens Bierges Gienlyd svarer dem.
 Frygtelige glide Midnats Stunder
 Fulgt' af alle deres Nædsler frem.

Hule Siemmer fra de fierne Folger!

O! jeg tiender eders Rest igien.

Lydt mit Dre eders Denning folger

Kangs med Hert ha's morke Strandbred hen.

Sedt, o Hav! din folte Vellyd toner

Tor et Folk, som helligt i din Favn,

Karte Jordens undrende Nationer

Vrefrygt for dine Sonners Navn.

Mange Helte, hvis forglente Navne

Oldtids Minni os gjenkalder ei,

Mange Hæddinger fra dine Havne

Segte Død og Hæder paa din Bei.

Mangen Moe i lange Elskovstaare

Saae du paa din stovbesatte Bred

Mellem Søens hvide Snekker spore

Den, som vogted' hendes Kierlighed.

Blandt din Strandbreds rykt bemooste Eger
 Gaae du ofte Kampens høie Daad;
 Høstes Hvile ved det muntre Bæger;
 Kongers Wiisdom i erfaren Raad.
 Bautastenen deres Priis udbredet.
 Deres Aander tit ved Maanens Skin
 Tængelklædte om de liere Steder,
 Vandre med heitidelige Driv.

Sagee Bolgninger i Skovens Øde! —
 Oldtids Syner mig omsvæve nær —
 Dunkle Former, Skygger af de Dode!
 Kræve eders Aander Minde her?
 Er det Harpens Fyrste som opbækker,
 Tryller, flammer for min Phantasie,
 At blandt Grave, Geklers Moos bedækker,
 Jeg skal vaagne Cona's Harmonie?

Lig en Daagesterre, Stormen rokker,
 Ossian mellem Helte triner frem.
 Sangens Ullin med besne'de lokker,
 Ry no, Alpin, Uthal folge dem.
 I Malorhol's kongelige Sale,
 Herffer af det vilde Fnarfed,
 Hæved' mandig Fingals Son sin Tale
 Hen til Kongen ved sit Arnested.

„Fingal mindes hine Glædens Dage,
 Som henvunde i Din giestfri Borg.
 Et hans Venner glemte skulle Elage ;
 Han er fiern, men mærker deres Sorg.
 Dersor lyne Morvens blanke Spyde,
 Konge af den forbegroede He !
 Dine Kienders unge Blod skal flyde ;
 Daaren merkne skal Gardroulo's Mee.” —

„Hævding fra det grønne Ardvens Fielde!

Kampens Æpperste! hvi kommer Du

Til den svage Rouge, som af Elde

Dybt nedbaiet eensom sørger nu?

Fra Sardronlo's føcomstede Høie

Thormod kom, af Ungdoms Lue varmt;

Ekion min Datter var i Hestens Hie,

Dins Morus med den hvide Varm.

Han begierte hende. Fiendskab fikke

Vore Slagter i den soundne Tid:

Ieg affstog ham Moen; Thormod ilte

Fulgt af Kampens Tusinde herhid.

Som fra Fieldet stride Elve bruse,

Han fremraste under vilde Skrig;

Ded ham fulgte. Nordan's Vinde fuse

Over mine slagne Hestes Lig. —

Egen flammer. Runde i Salen hænge
 Morvens Helte hver sit Sværd ved Skivold.
 Vægret tommes. Harpens Trøllestrænge
 Hente Sagner fra den sierne Old.

Ossians Stemme lyder. Oina's Hænder
 Giennem Strængelagens Længselklang
 Om den blide Hunde, Elskov tænder,
 Hæstens Siel til stille Beemod trang.

Alt for Nattens mindste Stierne blegned'
 Stode Kæmperne ved Tormuls Væld.
 Hver i Pansrets tykke Staal omhegnet
 Som mod Stormens Harm et forklædt Fjeld.
 Kampen raste frem i rædsom Styrke;
 Tormul sovmede af Hæstes Blod;
 Og med Aftenstundens første Marke
 Thor mod bunden for Malorchol god.

Taus stod Fyrsten. Ei hans Øie torde
 Op til Dina's Blidke hæve sig. —
 „Son af Fingal! Kongen tog til Orde,
 Ei forglemt skal du forlade mig.
 Dina's milde Smile Lys og Glæde
 I din stærke Siel indgyde skal.
 Ei værdig Pigen skal fremtræde
 Mellem Moerne i Selma's Sal.“ —

Mulmets Skygger sank paa Midnats Vinger,
 Ossian sumrede i Sovnens Skied.
 Mildt, som guldbestrænged Harpe Elsinger.
 Natlig Stemme for hans Øre lod:
 „Sorgfuld Piet du fra havet vender! —
 Tiern jeg vandrer her ved ukiendt Bred.
 O hvi være vore Slægter Fiender
 Thormord! alle Møers Kierlighed!“ —

, Nattens Sangerinde, hvorfor sige
Sorgens bange Toner fra dit Bryst?
Ossian's Herte den Ulykkelige
Altid aabent var til fierlig Trest.

Ei bortrinde skulle Thormods Dage
Paa hans merke Field i Eensomhed.
Ei fal Du, i Elstovs Længselklage
Vandre sukkende ved ukjendt Bred." —

Morgenroden farbed' Østens Høie.
Ossian ilte, løste Thormods Vaand.
Lædte Pigen med det milde Øie
Hen til Fyrsten — gav ham hendes Haand. —
, Længe vare Eders Slægter Fiender;
Denne merke Skye er ikke meer.
Enige nu ved hinandens Hænder
Koda deres blander vandre seer." —

I Malorchols kongelige Sale
 Giesebud blev holdt i Glædens Skæd.
 Over Fuarseds bestromte Dale
 Trende Dage Barders Gange lød.
 Paa den fierde Morvens Helle ille,
 Med det seierkronte Sværd i haand,
 Og de vindopfyldte Segl udspilte
 Mod den øste Kyst af Albion.

Dinßen.

CII

Til — —

Veninde! paa Varnas en hæftig Trætte
Mæs mellem begge Sceners Muser var:
Den var om dig! Jeg dig den vil berette;
Du veed, jeg overalt Spioner har.

Til hendes bedste, ypperste Præstinde
En Laurberkrands hver af dem bundet har,
Da pludselig de begge sig besinde,
At begge Krandse een bestemte var;

Der vilde ingen af dem vige,
Gudinder ere Damer, som man seer,
Og deune Deres Trætte — sandt at sige —
Ei just saa lige at afgjøre er.

Omsider eentes begge, at de vilde
Voldgive dig, at domme mellem dig;
Men studsende de saae, de kom for silde,
Alt havde Gratiernes krandset dig.

Mahbek.

Sel.

—
**Selskabs sang
for Kunstnere.**
 —

Troefast Kærlighed belønner

Nanders Konge, Elskovs Gud;

Eva's Døtre! Adams Sonner!

Holder kælt hver Præve ud!

Sielden er dog Præven ganske

Haard som den for Holger Danse,

Aldtid lenner Elskovs Gud.

Trofasthed i Venstlab gyder

Ædel Fryd i ædel Sæl,

Skjonde vor Barm fordobblet under

Benners baade Bee og Bel;

Trofasthed i alle Pligter,

Trofasthed, som aldrig svigter,

Lønner stoltelig sig selv.

Naar med Trofasthed vi tien'e

Fader Phæbus og hans Thor.

Trofast dyrke den Camene,

Han os selv indvied' for,

Naar vi stabe og udbrede
Ædel, reen og værdig Glæde,
Hvad er da vor Løn herfor?

Naar med Trofasthed vi tiene
Fader Phæbus og hans Chor.
Trofast dyrke den Camene,
Han os selv indvied' for —
Selvbevidstheds heie Glæder,
Phæbi Venners stolte Hæder,
Er vor ædle Løn herfor.

Og i glade Høitidédanse
Ulle Musers blide Chor
Venskabs eviggronne Krandse
Labyrintisk om os snoer;
Og i Venskabs reene Glæder,
I Forstands, i Dydens Hæder,
Føle vi, vor Løn er stor.

Pram.

All:

Alfhild,
en Ballade.

Balder: — Nanna! jeg er meer, end Konge.
Nanna: Og var du Gud, saavil jeg kun min Høther.
Ewalds Balders Død.

~~~~~
Trolig gaaer Alfhild til Sundets Bred,
Og seer paa de rullende Bolger;
Hurtigt, som Bolgerne far' afsted,
Den Farre med Tanken dem følger.

„Snarlig de uaae til min Brudgoms Stavn,
„Og let til min Harald de spille:
„Ak! var jeg Bolge, med 'aab'en Favn,
„Jeg tet til hans Varm skulde trille.“

Endeligt Alfhild sig udlod saae,
Og Havbredden var hende Fængsel:
Lueheed i hendes Hierte laae
Uslukkelig Kærigheds Længsel.

Knap skues Dagning med blegrøde Skinne
Paa Brenningens kummende Hvide,
Før med uholdeligt, ædelt Trin
Hun haster fra Moderens Side;

Haster til Klinten, og knæler der,
Og søker om held fra det Heie;
Stirrer mod frigende Skibes Hær
Med deilige, tindrende Pie.

Gylden alt Skumringens Stierne staaer,
Hør nödig hun Klinten forlader:
Vor hun med Tanken paa Harald gaaer,
Og Natten er Bon til Alfader.

Alfhild! ak, Alfhild! [ei] omte du,
Hoi Harald blev stadt til at frige;
Ikke formoded' din Siel endnu,
At Fyrsterne selv kunne svige.

Bis rner behersked' nordostlig Kyst
Af Sjælands de signede Dale;
Stærk om hans Vælde var Mygtets Rost,
Og Fiendernes Skræk var dets Tale.

Alfhild engang hau paa Tagten saae
I sorglose Skjukhed at vanke; mørkbrune lokker om Halsen laae,
Og rusled' saa skjont paa den Ranke.
Hyd

Hvid var den Hals, som den unge Sne,
 Den Tøvind og Stov ei beplettet;
 Roseurod blev den, da hun sit see,
 Hvor Jagtfolkets Øie sig mættet'.

Sundhedens Middag paa Melkekind
 Med gloende Straaleglands svæved';
 Smækert var Livet, og Barmen trind,
 Og let den sig bæsgende hæved'.

Al hendes Adfærd elstværdig loe,
 Og syn'de hvært Skin af at prale;
 Al hendes Tale var huld og fro,
 Og ædel, som Gudernes Tale.

Af! at Kong Bisørner paa Jagten saae
 Den sorgløse Skionhed at vanke! —
 Hvordan han fuldr den Pige saae,
 Var daglig hans brændende Tanke.

Flux, da hans Nabodrot Freden brod,
 Han samled' de stridaante Skærer;
 Harald at føre dem an han bed,
 Og glædtes, at see ham blande Farer.

Sklus

Skundelig gik han til Alfilds Gaard,
 Og haabel' den Moe at besnære:
 „Alfild,” saa tænkte han, „ei modstaer
 „Mit Tilbud om Kongelig Ere.”

„Alfild!” saa taler' han, „Kjont, som du,
 „Ei Odins Valkyrier smile:
 „af dine Smil i din Konges Hu
 „Var' tunge, var' sacrende Pile.

„See, for din deilige, spæde God
 „Han lægger den hædrede Krone:
 „En ham, o! løn ham at Alfild god
 „Maa sidde paa Skoldunge-Throne!” —

„Konge!” saa svared' hun, „ei mit Smil”
 „Kan Kjont, som Valkyriers, være:
 „Ei kan det vorde din No en Piil,
 „Og ei bør det saare din Ere.

„Derfor ei nedkast for Alfilds God
 „Den gamle den hædrede Krone:
 „Haralds Forlovede var ei god,
 „Sfald hun sic Lyst til din Throne.” —

„Harald, o Pige! dig ei er værd;
 „En Træl ei fortæuer dit Hjerte:
 „Træl og en Konge! — Du vælger her?
 „Hans Konge din Elskov begierte.” —

„Harald, o Konge! var Freia værd:
 „Ei Træl er din ædleste Kriger;
 „Alfhild sik eengang sin Harald kør:
 „Ei rort af din Vælde hun sviger.”

Skamfuld sig Bisner fra Pigen sueeg,
 Men opgav ei Haabet at seire:
 Lonsig den Tanke hos ham opsteeg,
 Med Logn at forræste den Feire.

Derfor da graalig paa stille Hav
 Den skumrende Aften saaes dale,
 Han sig til Alfhild med Jil begav,
 Og fortsatte beilende Tale,

„Alfhild! din Harald,” var Kongens Ord,
 „For fiendtlige Kastesvnd segned”:
 „Noal dog ei længer en Drot i Nord,
 „Maar den, du ham foretrak, blegned.”

Winterens Bleghed paa Pigens Kind
 De doende Roser forjaged';
 Nepp'e hun længer trak Blænden ind
 I Varmen, som Dødsbudet uaged'.

Dog ved sin Høihed fordoblet Kion,
 Med Kraft, som kun Dyd'en kan give,
 Negted' hun Kongen sin Elskovs-Bon,
 Og svor, kun sin Harald's at blive.

„Galde han, saa faldt han som Mand i Nord,
 „Og Alfhild skal Helten begræde;
 „Ædel i Livet, i Doden stor! —
 „O! det er min eneste Glæde.“

Graaden nu frembred, og klarlig ned
 Af lokkende Bliske den stremmed';
 Sorgen blev rolig, og Dydens Fred
 I Alfhild sin Salighed tommed'.

Oybere saaredes Bisernes Siel:
 Ham Alfhild ophidfed' ved Sorgen.
 Grumt blev hans Hjerte, hans Plan var føl,
 Dog gik han til følgende Morgen.

Da

Da lod han Harald fra Skibet hjem
 Af leiede Stridsknegte hente,
 Bunden ham bringe for Domstol frem,
 Og Dødsdom for Middingsverk vente.

Derpaa bevogtet i Fængslets Mat
 For tredfælighed digtede Brode
 Harald, den tapreste Helt, blev sat
 Til snarlig for Bodlen at bløde.

Blusende Bisnær til Alfhild gik,
 Ei Skjendselens Præg kunde hemme:
 Egnen stod malet i trolost Blik;
 Hvor stammed', hvor bæved' hans Stemme!

„Alfhild! din Harald som Mand ei falde;
 „Som Midding han blues i Fængsel;
 „Landet han glemte, da Nøden gialdt;
 „Saa glem ham, og opsyld min Længsel!“ —

„Konge! dit Ord er som Lokes Ord,
 „Dg Egnen besudler din Ære;
 „Dog, var den Sandhed, ved Ussas Thor!
 „Jeg Middingens Brud vilde være.“

Vojet af Dyden, med selvfelt Skam,
 Kong Bisner bortvandred' i Harme,
 Inyed mod Elseren, at! og ham
 Bestemte han Doden, den Arme!

Raadvild, forvirret gik Alfhild om,
 I roles, forsmædelig Nvide;
 Middagen, Aftenen, Matteu kom,
 Og Stiernerne saae hende lide.

Svagt mellem Skyer de blinked' ned,
 Og saaes i den faldende Taare;
 Pludseligt lyder en Vandres Fied,
 Den Grædende lyter saa saare.

Alt som hun lytted', det kør og svandt,
 Og efter tilbage det vendte;
 Alt som hun lytted', tilsidst hun fandt,
 De Fied hende vare bekendte.

Mandelos Alfhild mod Lyden foer;
 Snart Harald hun holdt ved sit Hjerte;
 Farer ei bortstræmmed' Elsøvs Ord,
 Og glemt var hver truende Smerte.

„Alfhild!“ — „Min Harald!“ — „Min
Moe!“ — „Min Ven!“ —
„Min Alfhild!“ — „Min Harald! min Ha-
rald!“ —
„Alfhild! jeg omfavner dig igien!“ —
„Min Harald! jeg favner dig, Harald!“

Saa deres fryddrukne Dale lod,
Og Glæder, som Folvangs ^{*)}, de smagte.
Harald Veruselsen først afbrod,
Og tydelig Tanke frembragte.

„Alfhild! for Sknggerne sege Nord,
„Skal Harald i Fængselet biøde:
„Hvad, om du med mig til Hveen roer?
„Ei der vi skal Bisornere mode.“

Hurtig hun folger sin Elsters Raad,
Og flyver til velkiendte Bredde;
Hurtig med roende Arm i Vaad,
Hun flyer for sin Harald at redde.

^{*)} Folvang eller Folvangur, Freia's Bolig.

Al! men den Baad var en grusom Ven,
Der trolos i Dødstimen vanker:
Mæsten til Hveen den var dem hen,
Da splittedes alle dens Planker.

,,Alfhild!“ og „Harald!“ af Vølgen lod,
Og „Alfhild!“ og dumpere: „Alfhild!“
Udfilt fra Harald til land hun fæd,
Og pintes af Vølgernes: „Alfhild!“

Morgenen gryed’, og Harald laae,
Hvor Vølgerne Sandteppet mode:
Taareløs, maaløs hun liget saae,
Og haardt det omfavned, — og døde.

P. H. Haste.

Dig-

Digternes Løn.

Når Glæden omstyrget af Gratiers Krands
 Øs venligen vinker til Sang og til Dands:
 Og Musernes Hndling ved Himmelens Ild
 Afspredter hver Kummer, opliver hvert Smil:

Da aabnes hvert Hjerte, hvil Gave det er
 At kiende, at sole Camerernes Værd;
 Da glider en Taare den Digter til Løn,
 Som sildrer vor Vane i Livet saa sion.

Du Digter! som fulgte dit stinnende Lod,
 Sang Oldtidens Hærdingers værdige Daad,
 Vi villsige fulze dit ledende Spoer,
 Og kiende i mandige Dyder vort Nord.

Med ham, som ved landlige Floite os bød
 Til ydmige Straætag i Eansomheds Skæd,
 Vi glade sande Livet lyksaligt og blidt,
 I Hytter, hvor Folket er usisomt og fridt.

Saa ledet ved Glædens bekrandende Haand
 Velgjorende Musernes Hndsing hver Aland.
 Og glædede Hierter er Digternes Len,
 Som Sildre vor Bane i Livet saa sien.

Olufsen.

Til M i n n a,
 da hun lastede Kierlighed.

Du taler meget ondt om Kierlighed,
 Og Elskovs Gud blir dog paa dig ei vred,
 Thi, o, saasuart dit Pie taler,
 Vi glemme, hvad din Mund besaler.

M. C. Bruun.

Fra

Fra en Mand til sin Kone.

(Paa et Livbaand.)

Du, som Himlen sendte mig i Mede,
 Da jeg eensom gik ad Vanen hen;
 Og som blid har lovet at forsøde
 Denne Vane for dit Hjertes Ven!

Trostig vil vi, Haand i Haand, fremvandre;
 Denne Jord er ingen Hammerdal;
 Hvo, som bedrer sig, og gavner Andre,
 Øjner Frend, hvor Daaren seer Kun Oval,

Bel os da, thi vi med ærligt Hjerte
 I vor Kreds vil fåbe varigt Hæld,
 Og til Øvægelse i Livets Smerte
 Øse vi af Dyd og Elskovb Væld.

Sedt for os skal Livets Dag henrinde,
 Som dens Morgenrøde klar og skøn!
 Dette Vaand erindre dig, Mandinde!
 Om vor fælleds Eed og Pligt ry Len.

Riber.

Sophies Visebog.

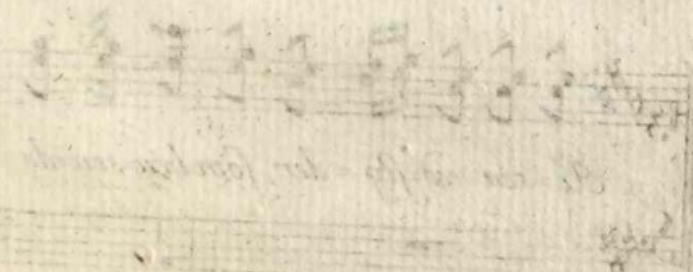
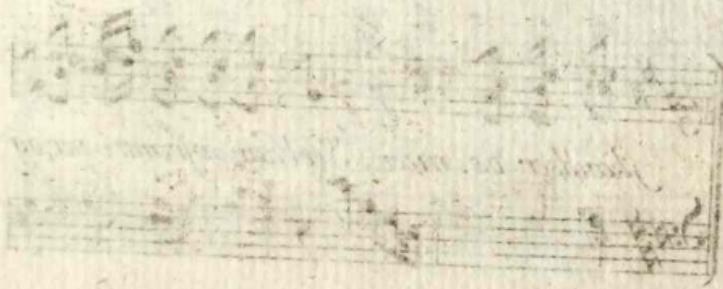
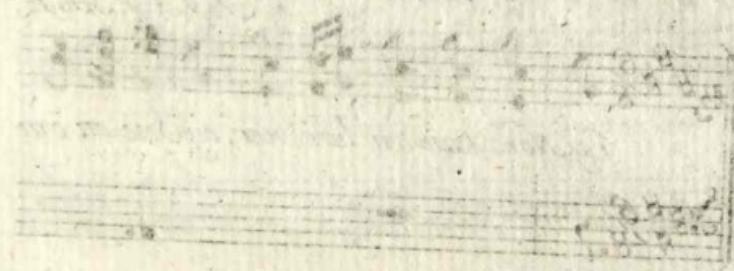
Syng Tiden fort;
 Syng Kummer bort,
 Saalænge Sang fortryller;
 Syng du for mig
 Til Doden dig,
 I mørke Grav indhyller.
 Maar Vel og Bee,
 Kun blandede,
 Min hvide Isse tynger,
 Af fulde Barm
 Beg i din Arm
 Kun Livets Glæder synger.

Syng Tiden fort;
 Syng Kummer bort,
 Saalænge Sang fortryller
 Syng fædelig.
 Til Graven mig
 I folde Spab indhyller.

P. D. Faber.

Vaars

Ward's 100 - 100

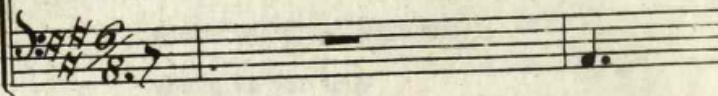
Side 179

Vaar Sang

J. A. P. Schulz

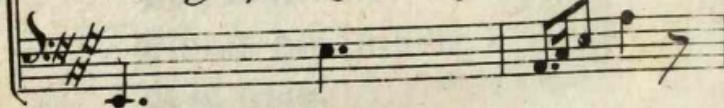
Eij Nord-kan-ten hwi-ner, eij Sne-en om

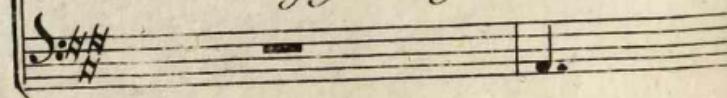
Skandser os meer; SeeVaaren fremtri-ner, og

al-ting op=vaag=ner og leer. Hoiij

Ii=sen ned=fly =der, som bru=sen=de

Flod i sin Harm, og li=ve=lig

lij=der, og frÿgte=lig lij=der den

Larm.

V a a r s a n g. *)

Ei Nordkanten hviner,
 Ei Sneen omkandser os meer :
 Eee, Vaaren freintriner,
 Og Ulting opvaagner, og leer !
 Hor ! Isen nedflynder,
 Som brusende Flod i sin Harm,
 Og livelig lyder,
 Og frugtelig lyder den Harm.

De grønnde Hoeie.
 Mys hylled i Enkernes Dragt,
 Henrykke vort Pie
 Og prunke med voxende Pragt ;
 I knopsulde Skore
 Alt Drosselens Fløjteslag Klang,
 Og Lerkerne love
 Guds Blidhed i tonefuld Sang,

H 6

J

*) Med Musik af Hr. Capelmester Schulz.

I frugtbare Dale
 Gienlyder alt Hjordenes Raab,
 Og Plevmandens Tale
 Er idel Begeistring af Haab;
 Af perlende Euge
 I Skarer vaa tusende Viis
 Sig Planter fremtrænge,
 Og vidne til Skaberens Pris.

Saa skal jeg jo træde,
 O Fader! af vinterlig Grav,
 Og vaagne til Glæde,
 Som evig du Himmelene gav;
 Og glemme min Smerte,
 Naar Modgang har lutret min Dyd,
 Og fulde mit Hjerte,
 Med Sandheds og Kierligheds Fryd.

P. H. Haste.

Løvhytten.

*N*ander Dellsyss, milde Aftenvinde!

Nisler, Bolger, i melodisk Klang!

Mattergal, fra dæmringklaede Linde

Hvitvle du din enhedsfulde Sang!

Her i Myrthehytten's Skygge segned'

Minna førstegang til dette Bryst;

Føraarsaftnuens Purpurdæmring hegned

Med sit trygge Værn om salig Øyst.

Kielne Sukke qvalte hendes Stemme:

Divilsom roved' jeg det første Øys,

Vee mig! vee mig! om jeg kunde glemme

Disse Sukke, denne Ros, det Øys!

Sode Minde! vellystrige Smerte!

Glimt af Dage, som i Fryd forgik!

O det zitter øengstligt i mit Hjerte

Perler i mit taarevædte Blik!

Oste hendes Etherbilled svæved
 For mit Blit i Maanens blege Skin!
 Naar for Zephyrs Claude Lever bæved,
 Syntes mig, jeg hørte hendes Trin.

Skusser I mig, sode Phantasier?
 O! bedarer mig et Lustsyn vel?
 Zephyr flurer, Matternalen tier:
 Sværer mig en Engel? Nei, hun selv.

M. C. Bruun.

Dde

Ode

til

Digtekunsten.

Ton værdelig din Lov i gyldne Strænge,
 Min elste, tit berorte Strængesleeg !
 Alt høie, rene, starke Flammer længe
 Sig hædt i Bardens Hjerte trænge ;
 Alt tit-hans stumme Tak til Sangens Fader steeg.

Han ned fra vindus ejned mine Dage,
 Og Tordenstyr'r, som overskygged' dem,
 Og Grunden til min ubemærkte Klage,
 Og god han bød mig, dig at tage,
 Og lokke Himmelstrof af dine Toner frem.

Og end ukiendt med Toners Tryslerier
 Jeg hævende paa Strængen greb, og sang,
 Og glad fornam, at Sorgens Nagen tier
 Ved Beemods egne Melodier,
 Og nylig klemte Suk til dine Strænge Flang.

Dn

Da var det mig, som naar med edle Taler
 Medlidenhed forsøder bitre Saar;
 Som naar et lyssets Sendebud neddaler,
 Og med et Glimt af Gud husvater,
 Og drypper Balsam i ulægelige Saar.

Og høiere jeg sang, og Godes Dre
 Fornam den Lyd, og Hiertet hndte den;
 Og tit de lystedes mit Hvad at høre,
 Og, o! det blev min Lod at røre,
 Og naar min Stemme græd, da græd min Stemmes Ven.

Ei altid saae jeg disse Saarer rinde;
 Dog veed min Siel, med hellig Tak den veed,
 Af mangen om og ødel Danegvinde,
 Af mangen vordende Mandinde
 Rundt Sion, elskværdig Graad paa mine Strengne ned.

Sa selv den Hulde, Sangen ei skalprise,
 Fordi den hende værdig nok ei klæng,
 De Glædes Fryd, forgrædte Dines Lise,
 Vort Nordens herlige Lovise
 Som Teuter knæle for, har smilet til min Sang.

Glye, stolte Drom om Sange for Toner! —
 Hvo maaler rigtig seen Navnkundigbed?
 Glye, svage Drom om gyldne Laurbærkroner! —
 Nok, at Naturø og Ømhedø Toner
 Ei glemmes af den Slægt, som stuer Bardens Fied.

Bliv altid ved, o Strængeleeg! at være
 Min bedste Rang, og Lindring for min Haand!
 Bliv altid ved, Kun Gud og Dyd at øre,
 Og Reenheds favre Præg at bære,
 Og end i Himmel selv Kling vældig i min Haand!

,,Mon det er ham?'' skal da Hørklarte sige,
 Og forskende beskue mig og dig;
 Og uden Suk skal raste Hymner sige
 Med Amen af de Lykkelige,
 Og jeg skal favne dem, og sige: ,,Det er mig!''

P. H. Haste.

Til en Veninde.

S en Dog.

Som Føraarssolen, naar dens Straale valler
 Af Vinterstum den kolde Skabning op,
 Og Bierge, Dale, Agre, Lunde, Hæller
 Dens Kraft forkynde i hver Straae, hver Knop;
 Saa Deres godhedefulde Blik, Veninde!
 Min Siel gier rolig, lykkelig, og glad;
 Og overalt sin Glædes Skaberinde
 Tilheder den, som her paa dette Blad.

Olufsen.

Til

Til M. d. Preisler
i en Sommerbog for Skuespilunderg.

At Mængden henrykt skinner paa dit Værk,
Mig underer ikke, hulde Tryllerinde!
Ski Middagssolen varmer selv den blinde;
Men at ses i din første Morgenrode
Saae dette Bifald, saae dit Værk imøde,
Med Rette det min Fnyd, og Stolthed er.

Nahve.

Gle-

Elegie.

Ei synger jeg min Barndoms soundne Dage,
 Og ei beklager jeg, at de svandt hen;
 Med Lyst jeg tanker tit paa dem tilbage,
 Men dog jeg ønsker ei, de kom igien.
 Jeg mindes tit min Ungdom; og den Smerte,
 Den bittere Qual, jeg faldum stædtes i.
 Og syrigt hæver sig mit glade Hjerte
 Ved Tanken at den Tid er nu forbi. —
 Den er forbi! — og heit min Lovsang lyder
 Til ham, hvic Godhed gav mig bedre Raat;
 Det Pieblik, jeg har, med Lyst jeg nyder
 Og bæver ei for det, som forestaaer.
 Samvittighedens Rosst mig ei anklager;
 Med Venner Haand i Haand paa Livets Bef
 Jeg vandrer, frie fra Sygdom, Sorg og Plager,
 Og mere ønsker — meer attraaer jeg ei!

Tit naar Naturens Taushed mig indvier
 Til stille og alvorlig Tænksomhed,
 Da trælles jeg af blide Phantasier,
 Af Haab om kommende Lyksalighed.
 O! Phantasi! den Salighed, du skaber,
 Er kun en Drom, men denne Drom er sed;
 Naar Livets sande Fryd sig engang raber,
 Du minder om det Held, vi fordum nød:
 Du styrker Haabet om fornhet Glæde;
 Du dæmper trøstles Smertes Klagelyd;
 End hos den doende er du tilstade
 Med Inse Billeder om Himsens Fryd;
 Og mig, velgivrende og mild du viser
 Et Held, som — aldrig jeg maaskee opnaer,
 Men selv i Haabet jeg mig salig priser,
 Og bytted' det ei bort mod Fyrsters Raar. —
 Naar jeg, som Brodres Lærer og Veileder,
 Ved Sandheds Lys dem engang fører frem
 Igennem Livets Torné til de Glæder
 Som hist hos Godheds Gud beredes dem,

Maar langt fra vilde Leeg af frække Daarer,
 Som synge Laaten, og dens Dyrkers Held,
 Jeg glad astører Brodres Beemodstaarer,
 Og føler, det er sedt, at giore vel;
 Maar hif en fyrig Ungling froe erkiender,
 Han ved mit Raad blev glad og lykkelig,
 Og da mod Himsen haver sine Hænder
 Med Glædes Daarer, og velsigner mig;
 Maar ved en Wens, en kierlig Mages Side,
 Ustyret af Bevidscheds bitte Mag,
 Jeg seer min Lid i neisom Fred henglide,
 Saa sion og yndig, som en Føraarsdag;
 Maar da engang mig Aftetroden minder,
 At jeg skal legge ned min Vandrestav;
 Og naar fra mange Godes Pine rinder
 En kierlig Afsteedstaare paa min Grav;
 O Held mig da! — ei alle Jordens Skatte,
 Ei Hæderstegn, ei Maengdens Bisaldsraab,
 Ei Sanders Vellyst kunde mig erstatte
 Dit tunge Savn, o himmellsendte Haab!

Din lyse Falke! stedse mig ledsgæ
 Saa herlig, saa velgjørende som nu!
 Du slaber Lys i Modgangs Vinterdage,
 Og Glædens Føraar selv forstionner du.
 Og naar det sidste Glimt af jordisk Glæde
 I Dødens store Time slukkes ud!
 Veiledt af dig, jeg roelig skal fremtræde,
 Og vente Salighed højs Maadens Gud.

P a v e l s.

(I) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (II) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (III) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (IV) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (V) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (VI) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (VII) O Jesu Christ, my Lord, my King,
 (VIII) O Jesu Christ, my Lord, my King,

Den

Den gamle Historie indtil Syndfloden,
i fort Begreb.

For henved otte tusind Vintre siden
 Vor Jord, som tys og tavø i Mørket laae,
 Stod op af Mattens Seng, og blev klædt paa,
 Og snurrede sig rundt med Maanen i det blæse.
 Paa denne store Knoss ophopped nok en lidet,
 Der af sit eget Ribbeen sik en Viv
 Til Tidsfordrib,
 Og leved got en stakket Tid med samme,
 Til hun en smule Feil paa Veien gif,
 (Som, ak! blev alle hendes Døttres Skil)
 Og han begik en lille Daarlighed,
 (Som siden alle Mænd beginge med)
 Hvorved han Herre blev, og hun Madamme —
 Og begge to kom til at leve flet.

 De Sonner sik, som gif ei heller ret;
 Den eene tvertimod sik paa den anden —
 Og disses Sonner endnu værre blev —

Kort,

Kort, skal man troe hvad salig Moses krev,
Tilsidst gik hele Slægten fra Forstanden.

Vi kierligen vil troe, det blot var Hiernens Sag,
At de blev' stedse værre Dag fra Dan,
Og drev saa vidt tilsidst det syndesfulde Dæsen,
At Jorden, som de hopped' paa, blev læk.
Og sank med Top og Tavl dem lige ned for Næsen
Hvorved, paa otte nær, de skyldes alle væk.

De fire Par, som havde røddet noget
Af Fugle, Faar og Svin, etcetera,
Kom frem igien om et Aars Tid paa Skroget,
Og alt begyndte nu paa nye for fra.

X.

A f f l a g e t.

Jeg stod paa Bredden af Castale
 Ved Phoebi Thrones God engang:
 „Jeg har en Bon“, saa lod min Tale
 Til Kongen over Dag og Sang,
 „Jeg har en Bon, og vil du høre,
 „Min Fader! eene denne Bon,
 „Skal aldrig meer om Sang dit Dre
 „Bestormes af din yngste Son.“

 „Sal!“ sagde han, og venlig smilte,
 Og alle Muser smilte med,
 Og for at høre Bonnen, ilste
 Til det af mig bestegne Sted.

 „Min Fader,“ blev jeg ved, „du kiender
 „Vor Huldgudinde * * * * * * * !“
 „Ja!“ raahte Muserne, hvo kiender
 „Ei vor * * * * * * * * ?
 „Og, for at vidne dig, vi kiende
 „Den beste blandt vort hele Kion,

„Du

„Du blot fordi du nævnte hende
„Har alt vort Bisald til din Bon.“ —

„Ja (sagde Phoebus) Lykkelige!
„Hvis du for Hende har en Bon,
Saa nægtes i mit hele Nige
„Dig intet, intet — tal, min Bon!“ —

„Nei — svarte jeg — dit Nige haver
„Ei noget skjont, som hun ei har!
„Naar trængte den til Phoebi Gaver,
„Som Phoebi Sennuers Stotte var?
„Kun for mig selv jeg her fremtræder —
„Men viid, Apoll! Hun ynder mig!
„Teg har allene denne Hæder;
„Men den er Evighedens lig.“ —

„Ja! — gientog alle ni Gudinder —
Hvis han kun ikke smigrer sig,
„Naar Hun sit Bisald værd ham finder,
„Hans Noes er Evighedens lig!“

„Jeg ei (lod Bonnen) vil begiere
 „Min Alders Priis og Erighed,
 „Jeg stolt foragter Jordens Ære,
 „Naar til min Sang Hun smiler ned;
 „Jeg Penges Overflod ei skytter
 „Thi Nok var altid Nok for mig;
 „Jeg ei min Roe for Guld bortbytter,
 „Og Noisomhed gior eene rig;
 „Jeg Mang og Titler ei forlanger —
 „Mig sligt til ingen Nytte var,
 „Hun taler med din svage Sanger,
 „Endskoendt han ingen Titel har —
 „Jeg beder eene denkesinde
 „Om Sid og Aland, din egen lig,
 „Til ret at takke den Gudinde,
 „Som al min Lykke stakte mig:
 „Du til din Helligdom mig fore!
 „Bonher mig eene denne Bon!
 „Og aldrig mere skal dit Øre
 „Om Sang bestormes af din Son.” —

, Min

„Min anden Phaeton! Du beder“

Saa led Castles Røngens Char —

„Du beder om Umueligheder:

„Jeg selv ei dertil Evne har;

„Forgieves alle Muser stræbe,

„Med Gratiernes Haand i Haand,

„Med Nectar af Diones Læbe,

„Og al min egen Ild og Haand,

„I Choret af de Missioner,

„Som fulde Pimplas gronne Skov,

„At lære dig en Sang, hvis Toner

„Udføre værdig Hendes Lov.

„Tie! til du Skionhed, Bid og Ynde

„Med alle Dyder siunget har —

„Du Evigheden da forkynde

„Hos hvem de alle samled var!“

2.

Den visnende Manblomst

i Blomsterglæsset.

Jeg spired' frem til moden Øuft;

Men langsomt i den kolde Lust

Jeg armē spired' frem;

Jeg blev imellem Tornes fod;

Jeg alt for siden Mæring ned;

Jeg leed selv paa min Moders Skiod;

Og vokte mellem Liv og Død

J mit for kolde Hjem.

Med lidet mig Apollo saae

Paa Sandet mellem Tornes staae

J Natten hold og svag;

Han bræd mig af, og tog mig op,

Og aanded' i min spæde Knop:

,,Du ikke gaukse visne skal!

,,Kom med til min Venindes Gal

Til Mæring og til Dag!

Han

Han var fra Steder, hvor jeg stod,
Mig hen til hendes sionne God —

Og! Goden traadte mig;
Jeg sandt dens kælue Thngde ssd,
Og ønsked' under den min Ded.
Til anden Undertræden vant
Jeg denne saa livsælig sandt,
Og jeg var lykkelig.

Men ak! hun blæste ned, og saae
Den spæde Blomst, hun traadte paa —
Og mildt hun tog den op,
Og var den i sin sionne Haand,
Og gav den meer end phœbisk Aand,
I det hun smilende udbred:
„Jeg dig vil ikke træde ved,
„Du lille, spæde Knop!“

Hun bar mig hen omhyggelig

Lil Solens Skin, og satte mig

I quægende Chrystal —

Hun ofte stenkede mig et Smil,

Det, mere end Solens Straalers Ild,

Guldmodned' min udprungne Knop,

Og frisked' mine Blade op

I Glemse af min Oval.

Men o! det varede saa fort!

Min sidste Næringssast svandt bort —

Og, ak! jeg visne maae!

Jeg doer, fordi hun var saa god —

Og doer ei meer ved hennes Tod —

Jeg visner her paa Glassets Rand —

O! gruesom satte hun i Vand

Den Blomst, hun traadde paa.

X.

Bes-

Begeistringen.

Min Rest var frugt, min Sang var mat,

Og Strengen zittred' som mit Hjerte;

Thi syn fun lyhned' Skaldens Mat

Og Ingen Muse Greb mig lært;

Jeg sulked' i forspilde Klager

Bed vindt tidselkrandste Tod:

I Kamp mod alle Livets Plager

Udtomtes endelig mit Mod.

De foere mig engang forbi

De hulde Heliconiader —

„Hvor, Himmelst! hensynter I?“

Saa raabte Digtekunstens Fader —

„Vi flygte hen til Hertha's Dale,“

Saa svarte de sorfulgte Ni,

„Farvel, Apoll! Farvel, Castale!

„Til Danmarks Paphos ile vi.“

Da skimtede den svage Skiald

Et Glimt af Haab til Held i Sange;

Da følte han sit ødle Raad,

Og fandt sig Danse, og mindre bange:

,Med alle Muser vii jeg ile

,Til Musers danske Tempel hen —

,Jeg der vil see Lovise smile —

,Og trælles ind i Himmelens,"

Da saae min glædedruke Haand

Gudinderne Lovise kramde,

Og Gratiere, Haand i Haand,

Omkring vor Erhellige dandse;

Og Ild, som ingen Ord kan nævne,

Meer end Apollos Straalers syn,

Fornyet Ild i hver en Enne

Besielte mig ved dette Syn.

Men

Men Du, hvis Unde, Land og Ild

Med ingen Eke fra Glands omhyllsed,

Hvis himmelblide lyse Smil

Til Danmark alle Muset tryssled!

O! tør blandt Landets Missioner,

Som kappes at tilbede dig,

Den frelse Sangers glade Toner

Dit Tempels Altar nærme sig?

X.

Fuglen

eller

Psalmer til Palmine.

Fornemmer du, at jeg nærmer mig dig meer og meer? at mit Legeme nu, som min Siel, endskjonde laugsommere, iser sin Elskede imøde? Banker ikke dit Herte stærkere, naar du vender dig imod Syden? Sig mig, inderlig elskede Palmine! Føler du, at jeg kommer — føler du det med tusinde Delen af den Vellyst, hvormed jeg nærmer mig? ønsker du, at kunne flyve mig imøde, som en lille Fugl, eller som en lille Engel?

O! du er en lille Fugl! du behøver ikke at ønske dig Vinger, Palmine! Havde du saa let funnet svæve over Blomsterengen ved Bredden af hin himmelstavnende Søe, hvis du ikke havde været bevinset af Ungdom, Sundhed, Uskyld og Munterhed? hvilken anden Fugl under Himmelnen har fire saa

Deis

Deilige Vinger? Hvor let forte de dig over Engens
Blomster — maatte de bringe dig ligesaa let over
alle Livets Torne!

Og, du er en lille Engel; thi du er uskyldig,
from og venlig, du er Fruentummer, og du har Vin-
ger! O! hvis du ikke vil flyve mig imode, saa loft
i det mindste Vingerne! flagre med dem! og lad, som
du vilde flyve!

Glem aldrig, sodeste Palmine! den himmels-
ke Vane, saaledes at flagre med dine Arme! det er
en Vane, du har endnu fra den Tid, du flagrede
i Paradiis. Skal jeg fortælle dig dine Vingers Hi-
storie? Jeg vil først fortælle dig om en Kone, som
heed Muns:

Der var engang i Asten, om jeg mindes ret,
en Kat, der morede sig iblandt andet med at fange
Muns, ligesom Keiser Domitianus engang i sin
Tid (og Nemesis endnu i vore Tider) med at fange

Siner. Om den drev dette Moerslab for vidt, eller
begik en anden storre Synd, som opbragte Jupi-
ter, veed jeg ikke — men nok er det, at han i sin
Forbittrelse omstalte den til en Dronning. Man
paastaaer, at de feste Dronninger vilde være bedre
tiente med, at blive Katte, end de feste Katte med
at blive Dronninger — men man maatte være baade
Dronning og Kat, for at bedomme denne Paastand.
Denne stikkede sig ret got i sin Skiebne, og Historien
fortæller, at det var den viiseste, beste og tækkeligste
Dronning, Assen nogensinde har seet — paa en lille
Omstændighed nær, som jeg ikke vil forbigaae, siden
den er Hovedsagen i Fortællingen: Hun forlod nem-
lig hver Dag sin Throne midt i Raadet, og hver
Nat sin Eng midt i Mørket, saasnart hun saa eller
lugtede mindste Mund — for at sange den.

Da jeg i Pausilype een, to, tre Gange til fors-
picellige Tider havde lagt Mærke til din Flagren med
Aermene, sådette Palmine! randt denne Historie
mig i Tankerne. Hun har ganske vist tilforn været
en

en Fugl — tænkte jeg — ligesom Dronningen i
Aften havde været en Kat. Jeg var meget begierlig
efterspiller en sikker Underretning herom, og spadserede for
dybet i Betragtninger herover langs med Gloden
henud bag Pausilype. Jeg lagde mig udmatet ned
i Græsset. Paa Øvisten af et lille Træ tæt ved sad
en usigelig deiligt lille lyselaa Fugl — den tog sine
finne Vinger ud — „Metop som Palmine!“
raabte jeg. Dette Raab forstrakte den saa stærkt
at dem isteden for at flyve, som den havde i Sinde,
blev siddende. Jeg studerede. En lyselaa Fugl —
som staaer adskillige Gange med Vingerne for den
flyver — og som af Skræk bliver siddende! Det er
ingen almindelig Fugl, tænkte jeg.

„Hvor har du hjemme, lille Lyselaa?“ — „I
Paradiis,“ svarte den. „Afsaa i Pausilype“ gien-
tog jeg. „Nei!“ svarte Fuglen. „Er der da meer
end eet Paradiis til paa Jorden?“ — „Ja! Gud
være høres!“ blev den ved.

Det var og et hoist ensoldigt Spørgsmaal af mig; thi havde jeg tænkt mig om, saa maatte jeg have erindret mig, at der paa Jordens ere ligesaa mange Paradiser, som rene Siele — Men jeg tænkte mig ikke om; thi det var den første Gang i mit Liv, jeg var kommen i Samtale med en Engl, og Forundringen over, at den svarte mig saa fornæstig, betog mig al Besindelse.

„Forunderlige smukke Paradiisfugl!“ — vendte jeg mig til den igien, efter at have samlet lidt mine saa overblevne Tanker sammen — „Hvorledes kommer du her? og hvad søger du imellem disse Høje?“

„Jeg leder om min Goster“ — sagde den — „Hav du ikke seet en lille lyseblaa Vige, som slaeer imellem med Armeke, og som staer stille, naar hun bliver bange isteden for at løbe?“ — „Palmis ne?“ raabte jeg — „jo! tilvifte har jeg seet hende! jeg har intet i Verden seet, som hende! ieg har seet

seet hende med mine Øyne, med mit Herte, med mit
hele Væsen! Ingen kan give dig bedre Efterretning
om hende, end jeg — jeg vil ogsaa sige dig, hvor
hun er — jeg vil bringe dig til hende, sode Fugl!
— men paa Vilkaar, at du først siger, eller syns-
ger mig alt hvad du ved om hende! —

Den sang:

„Innellem Himmelens og Jordens

„I Morgenrödens Purpur-Egn

„Betrygger os et Regnbue-Hegn

„For Taage, Regn og Storm og Torden;

„I stille Gladders kielne Roe

„Henslagre vi, henslynte vi,

„Titi! Titi!

„Vort liv i salig Harmonie,

„Titi! titi!

„Og Lilier og Moser groe,

„For Torne frie,

,,I Himmelhaven, vi beboe!

,,Titi! titi!" —

,,Palmine var i dette Paradiis en lille lysblaa
 „Fugl som jeg — ingen Fugl i den hele Have havs
 „de smukkere Vinger, og ingen flii saa artig ders
 „med, som hun, fra een Kvist til den anden —
 „hun var i uophorlig Bevægelse; men fornemmelig
 „fandt hun Tornsielje i at lege Skul indenom Palz
 „mægrene, hvorfør hun og gemeningen blev falder
 „Palmine.

,,Saaledes legte vi sammen en Aften, og alle vi
 „andre Hugle ledte forgives om hende; vi hørte alle
 „hendes Stemme; men kunde ikke finde Stedet,
 „hvorfra den kom fra:

,,Omsonst I rundt omkring mig sværre!

,,Forgives I mig slagre nær!

,,Til Stedet, Søstre, hvor seg er,

,,I sikker eder ei kan have.

,,Søg

„Jeg svæver i en anden Egn —

„Jeg svang mig op, og sloi forbi,

„Titi ! titi !

„Den Have, som I synge i,

„Titi ! titi !

„Farvel, min sidste Glædes Havn !

„O ! Tryllecie !

„Jeg svæver i en anden Egn —

„Titi ! titi !” —

— „Sangen tabte sig i Nordlysenes Husen — og
vi fandt hende ikke mere. Men vi vidste, at Pal-
mine vilde være lykkelig i enhver Egn, og finde
det Paradiis overalt; derfor sørgede vi ikke; men
sang:

„Hun var uskyldig, from, og fierlig

„I dette Glædens lille Havn.

„Hun svang sig til en anden Egn

„For der at flagre mere herlig.

„Hun

,,Hun finder andre Søstre der;

,,Og engang skulle ogsaa vi

,,Titi! titi!

,,Didsyve dette Hegen forbi,

,,Titi! titi!

,,Vær altid, Søster! hvor du er,

,,Dig selv kan lig!

,,Vi Hngle, vi som blive her

,,Vil ligne dig! —

,,Nu har jeg fortalt dig hvad jeg veed om hende'',
sagde den sode Fugl — „hold nu dit Øste, og
„bring mig til hende'' — „Men jeg kan ikke nære
dig'' sagde jeg — „Jeg vil synge ned paa din
Haand!'' sagde Fuglen.

Jeg strakte min Haand ud — i det den stod ned
af Dristen — for at tage den. Haanden stodte
imod Træet, ved hvil Drod jeg låne . . . . . og
jeg vangnede.

Saaledes kom jeg efter i Dromme, dyrebareste
Palmine! hør fra du har den Vane at flagre med
Hænderne. Dersor elsker jeg denne Vane saa meget.
O! behold den alstid, astæg den aldrig gauke!
Vi Dødelige ere bestemte til Flugt mod det høie —
til det skonne, det ødle, det fuldkomnere, til Himmelnen!
Hér i Sævet komme vi rigtig nok ikke langt
fra Jorden; men det er dog got at staae de spæde
Vinger lidt ud imellem, og robe, at, om end Hos-
uen er borte, vi dog ikke have tabt Villien. Den
Evige velsigne Dig og alle Dine Dig lige Gøstre
med tredobbelt Tone til Flugten mod Himmelnen!

x.

Til

Til

De ni Muser

Apollo den Sextende. *)

Før nogen Tid det Nygte gif,
At Amor, denne Gud, der var saa ræss, som lidet,
Og syntes stolt til ret at trodse Tiden,
Et Vanesar af egne Pile sikk,

Fors

*) Forsatteren havde engang den sieldne Skiebne,
i eet af de yndigste Elyster paa denne Side Els-
ben, for een Dag at være eeneste Cavaleer i
et Selstab af ni Damer. Det vilde have væ-
ret en virkelig Realisering, af Grækenlands
skionneste Idee, hvis han havde haft tusinde
Deelen af den Eighed med Apoll, hine havs-
de med Parnassets Gudinder. Men i Matis-
nalsforsamlingen satte ikke Ludvig den Sextende
i større Forlegenhed end den, hvori Overdras-
gelsen af en saa glimrende Rolle satte ham.
For paa en god Maade at slippe ud af samme,
nedlagde han frievlligen i nærværende Stykke
sit alt for tunge Septer for Gudindernes
Fodder.

X.

Tornemmelig af Nag, fordi han saae
 Meer end sin Moder i vort Daniens Lovise,
 Og derved nodtes til, den Skiebne sig at spansæ,
 At alle Nordens Cypris vilde prisæ,
 Og at han længer selv ei vilde kaldes skion,
 Naar Jorden engang saae Lovises første Son —

Vist veed man, at nydnævnte hans Fru Moder,
 Jordunklet, ikke længer sandtes her,
 Men flygtede til andre Kloder,
 Hvor ingen Rivalinder er.

At Jupiter alst for saa længe siden
 Er sovet hen,
 At han er færdig at staae op igien,
 Det strækker sig endog til Bürger's Niden,
 (Som dog er overmaade lidet!)
 Saturn er, som man seer, indsluttet i en Ring,
 Og gør ei heller mange store Spring —

At Mars det ei vil giøre meget længe;
 Men i det mindste bleven er Kujon,

Det

Det lører Galliens Revolution,
 Og Mangelen paa Subordination,
 Og Keiser Leopolds Resignation,
 Og Overgangen fra den Spaniske Vagt-Cordon.

Merkur i nogen Tid paa Nippet er at hænge;
 (Som Napse-Gud — det var han noget nær —
 Han er ei heller meget bedre værd) —

Om Juno siger man, at, siden salig Manden
 Er død, og Ludvig gjorde det Epilog,
 At sige til sin Krones Tilbud: Top!
 Hun reent skal være gaaet fra Forstanden —

Minerva hos Hr. Pram, min gode Ven,
 I Danmark gaaer stærkt igien —

Diana-Hecate-Proserpina, med mere,
 Skal siden Kants Critik og Reinholds Theorie
 Af Angest for den nye Philosophie
 Reent være færdig at krepere —

Eaa gik — og gaaer det esterhaauden stiere;
 Cybelemoder, Enkedronningen,
 Gaaer og derhen — *)

Og fort: med hele Gudsfilien

Det er, som med saa meget mere,
 Kun Knald og Tald,
 Og snart, som med et Lys, det ude være skal.

Med Gratierns (som jeg, sandt at sige,
 Blandt alle disse fandt de meest guddommelige!)
 Jeg ikke veed, hvor det staer til saa lige —
 At nu omstunder de er' fleer end tre,
 Det her imidlertid en Blind kan see;

Men

*) Hvo kiender ikke huit artige Vers:
 „Cybele, Enkedronningen
 „For Guder og Sudinder,
 „Gå og saa ic.

X.

R

Men om det netop de selv samme ere,
 Som dand sed' om Dione paa Cythere,
 Der kunde twistes meget om —
 Jeg troer, at med vor nye Venus stede,
 Og endnu skion mere til Norden kom,
 End nogentid blev seet i Grækenland og Rom.

Men nok af Tidender om Dødsfald og deslige
 I Endernes det gamle Rige !
 Vi alle skulle gaae den samme Wei —
 Imidlertid dog — alle gif den ei.

Tre Gange tre Pieriske Gudinder
 (Tre Gange tre gior Ni)
 Man endnu overalt i Poesie,
 Og, som jeg seer, med niesold Tryslerie,
 S — — — S Olympus finder.

O! Held mig! at engang mit Saae,

Hvad i begeisret, Andagts Pieblikke

Ieg ubohortl saa ofte kaldte paa —

Og — samlet i det mindste — saae det ikke!

O! Drom! o Lyst! — men er du blot en Drom,

Saa lad mig evig, evig dromme!

Og lad min Aand i sin Beundrings Strom

Fra Soel til Soel i denne Himmel svimme!

Al Verden veed ei blot, at Muserne er' ni;

Men og at deres Stats Gynoeracie *)

Formedesst Kong Apoll (en ellers artig Herre;

Men noget herskelyg, som Konger flest, desværre!)

Udarterd' tidlig alt til Despotie —

Der var, for Resten, intet onde deri;

Chi denne Fyrste var, som alle sige,

Sin

*) Fruentimmerz Regimenter —

Ein Sterne sig, der Fattige og Rige

Bestraaler alle lige;

Og naar Monarken ligner Solen.— man

Kan leve meget god i et despotisk Land.

Men Skade! det er netop ikke ganske

Tilsældet overalt! naar man seer til sidst grant,

Er alle Souverainer ikke Danske;

Der gives en Hob Ludviger iblandt —

Men atter til Gudinderne tilbage!

Hans lyse Majestæt, saa dødfrie, som han led,

Deg maatte drinke med af Lethe's Blod —

Med ham forsvunde Pindi gode Dage;

Hans Estermand var ikke nar saa god.

Jeg veed ret god, at mange nye Poeter
Forsikre vidt og bredt, at han er til endnu —

Ga! gid det var saa vel! saa stod jeg ikke nu

Smels

Imellem Muserne som en fortalt Trompeter!
 Nei! skondt i Ewalds, Prams og Thaarups Vers,
 Tornemmelig i alle Musers Breve,
 I Vader Wielands attiske Skerts,
 Og Schillers Alvor end han synes lese,
 - Død er han — det er vist! saa vel som Jupiter,
 Og al den anden Gudehær,
 Og fio rten Estermand, som efter ham de
 hulde
 Gudinder esterhaanden Septret gav,
 En ester anden lod Naturens Krav,
 Og ligge rolig under Mulde.
 Hvad Missforstand heri har voldet overakt,
 Er, at de alle blev Apollo Faldt,
 Endskindt iblandt dem alle femten varé
 (Saa lidt, som i den lange Ludvigskare)
 Knap tre, som Titelen med Nette bare.

Guddommelige Muser! mig i Dag,
 Jeg veed ei selv hvordan, blev undt den Ere,
 I blandt Appoller nedens sextende at være —
 En Hæder, som jeg føler mig for svag,
 I længer Tid, end høit det halve af en Dag,
 At være —
 Dog, for mig den ei reent uværdig at betee,
 Nedslægger jeg, i følgende Idee,
 For Eders Fodder, yndige Gudinder!
 Den Krone, jeg, som fleer, i Dromme sik;
 Mit herte meer, end al dens Tryllyen, findet
 I Eders Øines milde Himmelblik!

I Folge Vælden, mig blev stænkt i denne Gave,
 Erklærer jeg:

, At fra den Dag i Dag

, Regieringen skal være deres Sag,

//Som

„Som Kald og Evne til Regiering have;
 „At ingen Phoebus meer skal lemnes i
 „Det eene hellige Gynokratie;
 „At selv hans Navn afal vor Fremtids Poesie,
 „Forvises skal. Mit Held, guddommelige Ni,
 „For Resten eene skal bestaae deri,
 „Til evig Tid at være — Eders Slave.

O! dette Held jeg statter meer,
 End vidste jeg det alt, hvad første Phoebus vidste,
 Og sang som Wieland, Klopstock, og Homer!

At ellers jeg, Apoll den sextende, den sidste,
 Den ringeste — nedlægger Zepret her
 For ni Gudinder — intet Undør er;

Men

Men — hvis Apoll den første, store,
 viise,
 Den Eneste, som Zaptret værdig bar,
 Blandt Muserne blot havde seet Lovise
 Han sikker selv Regent kun een Dag bleven var!
 Han ikke Jorden blot, med alle Herligheder,
 Men Solen havde lagt for Hendes Tod,
 Og — noiet med en evig Pages Lod —
 Ei længer Tilbedt; men Tilbeder,
 I Hendes Welbehags, i Hendes Bisalts Smil
 Gienfundet meer, end alle Soles Old,
 Og alle Pindi Saligheder!

Register.

F. Brun, sed Münster.

Alperosens Skabelse : S. 73

M. C. Bruun.

Til Minna : : 176
Løvhytten : : 179

D. C. Bruun.

Noisomheden : : 47
Paa en Kones Fødselsdag : : 65
Wise ved en Dens Bryllup : : 89
Wise paa en Veniudes Fødselsdag : : 125

Charlotte.

Sang : : 106

P. D. Faber.

Til Sophies Wisebog : : 178

Frankenau.

Til Elise : : 7
Lina's Sang : : 49
Erklæring : : 71
Romance : : 131
Sang : : 141

P. O.

Register.

B. H. Haste.

Den lykkelige Pige	#	3
Buggevise	#	37
Lida	#	52
Overraskelsen	#	81
En Piges Klage paa sin Elsters Grav	#	103
Skionhed	#	114
Den	#	127
Ufnldighed	#	135
Vinteren	#	140
Ulfshild	#	165
Vaarsang	#	179
Ode til Digtekunsten	#	183

B. K. Hjort.

Wilhelms Bekendelse	#	41
Hedevig	#	121

D. Horrebow.

Aerens Bei	#	143

i. m. h.

Regnbuen	#	143

Liebenberg.

Romance	#	5
Stin	#	93
		Dufz

Register.

Dluffsen.

Aftenen	§		145
Digternes Ven	§		175
Til en Veninde	§		186

Pavels.

Elegie	§		188

p h.

Erindring	§		67
Eensomhed	§		91
Quatrain	§		100
Saet Håns-Ormen	§		115

Plum.

Sang	§		39

Pram.

Rigdom	§		129
Sang paa en Venindes Fødselsdag	§		137
Selstabssang for Kunstnere	§		163

Nahvee.

Wise	§		101
Til Thalia's Caroline	§		139
Tor i en Samling af Poester	§		144
Til — —	§		162
Til Mad. Preisler	§		187

Dider.

Register.

N i b e r .

Til en Veninde	:	69
Til en Søster	:	70
Gra en Elske	:	124
Gra en Fader til sin Datter	:	136
Gra en Mand til hans Kone	:	177

S p . . .

Sympathie mellem mit Herte og mit Uhr		102

T o d e .

Digternes Konge	:	1
Den nøddebrune Moe	:	9

U n c e v n t e .

Elegie til en lidende Veninde	:	85
Den 18. Oct. 1783.	:	107

X.

<i>(Bogarten)</i>		
Den gamle Historie indtil Syndfoden	:	192
Afslaget	:	194
Den visnende Mayblomst i Blomsterglasset	:	198
Begeistringen	:	201
Fuglen eller Palmor til Palmine	:	204
Til de ni Muser Apoll den Sextende	:	214

